

บทนำ

คุณเคยรู้สึกเกลียดชีวิตที่เป็นอยู่กันบ้างไหม ชีวิตที่เต็มไปด้วยความบัดซบ มีแต่เรื่องไม่ได้ตั้งใจเต็มไปหมด หวยก็ไม่ถูก ผัวก็ไม่มี ทำอะไรก็ไม่ขึ้น ที่จะขึ้นก็มีแต่น้ำหนัก ทำอะไรก็มีอุปสรรคเหมือนมีเจ้ากรรมนายเวรหลอกหลอน ดวงชะตาอภัพ ดังราหูเข้าพระเสาร์แทรกเล็งกลางศีรษะตลอดเวลา หากคุณเคยรู้สึกอย่างนี้...เราคือเพื่อนกัน ในเมื่อคุณเกลียด คุณจะหนีชีวิตแบบนี้ไปทำไมกันล่ะ หากมีวิธีที่จะทำให้คุณหนีพ้นจากชีวิตอันแสนอับยศอดสูนี้ได้ คุณจะลองทำดูหรือเปล่า คำตอบของคุณเป็นอย่างไรมิทราบ แต่สำหรับพรนารา เธอพร้อมจะลองทำทุกวิถีทาง

หาก่อนชีวิตอันแสนห่วยแตก เธอเป็นการเป็นเกชตรกรเต็มทน ต่อจากนี้เธอจะรวยเป็นเศรษฐินี จะโด่งดังคับฟ้าเป็นซูเปอร์สตาร์ จะมีแฟนไฮโซหล่อล้ำขี้หวง หน้าซีกซ้ายเหมือนดาราดานมังกร หน้าซีกขวาเหมือนดาราดานกิมจิให้ชะนีทั่วประเทศอิจฉา พอกันทีกับตำแหน่งเทพีปักษะไคร้ประจำหมู่บ้าน เธอจะไม่ยอมชิงจนคนกันไปทั้งชีวิต ไม่ยอมจริงๆ ให้ดินตาย!

'เมาคลีสล่าสัตว์ เมาคลีสล่าสัตว์~'

เสียงเพลง “เมาคีลีสตาร์” จากนาฬิกาในโทรศัพท์เป็นสัญญาณ บ่งบอกว่าถึงเวลาที่หญิงสาวต้องตื่นขึ้นมาทำหน้าที่ประจำวันได้แล้ว พรณาราว จัวเจีย โผล่ศีรษะขึ้นจากกองหมอนและผ้าห่มที่ยับยู่ยี่ มือเล็กควานหา โทรศัพท์มือถือที่ข้างหัวเตียงหงึ่งๆ ที่ตายังปิด สะลึมสะลือไม่ตื่นดี

อ๊า...ชีวิตเล็งเค็งดำเนินไปอีกวัน ได้เวลาตื่นไปให้อาหารเหล่า ปศุสัตว์แล้วสินะ แต่เจ้าพวกนั้นตัวพองจะเป็นบัลลูนอยู่แล้ว กินเข้าไปบ้าง ก็ไม่เห็นเป็นอะไร เธอขอนอนต่ออีกห้านาทีแล้วกัน พอดคิดได้อย่างนั้น พรณาราวจึงซุกศีรษะลงใต้หมอน เกียจคร้านเกินกว่าจะเอือมมือไปปิดนาฬิกา ปลุก แต่คนที่นอนข้างกันคงรำคาญเสียงก่อกวนจึงต้องเอ๋ยเตือน

“พอลลี่ ปิดเสียงเพลงนั้นหน่อยได้ไหม เราทำพี่หมดแรงเลยนะ เมื่อก่อน พี่อยากจะนอนต่ออีกหน่อย”

“ค่ะ ขอโทษค่ะ”

พรณาราวพูดเสียงอู้อี้ รีบเอือมมือไปปิดเสียงนาฬิกาปลุกอย่างเกรงใจ แล้วจึงพับหน้าลงกับหมอนต่อ

“ขอบคุณครับ คนสวยของพี่”

เสียงเซ็กซี่ชวนใจละลายนั้นเหมือนของชินกฤต รักแรกของเธอไม่มี ผิด...นี่เธอฝันถึงเขาอีกแล้วหรือ ให้ตายสิ ฝันดีซะมัด! ในเมื่อนี่คือความ ฝัน ฉะนั้นเธอขอเป็นคนบาสักหน่อยจะเป็นอะไรไป อ้อนได้ อ้อน ยั่วได้ ยั่ว ในเมื่อชีวิตจริงมันหนัก ก็ขอกกในฝันก็ยังดีละว้า!

“พี่ชินคะ พี่ชินขา”

“ครับ ว่าไง”

“อากาศเย็นเย็น พอลลี่หนาวจังเลยค่ะ”

“หนาวหรือ งั้นมานี่สิ พี่จะกอดให้หายหนาว” ว่าแล้วชายหนุ่มก็ พลิกกายมากอดก่ายเธอไว้จากทางด้านหลัง

ก็ไม่รู้ทำไมคราวนี้ความฝันจึงได้เหมือนจริงนัก เธอรู้สึกได้ถึงความ อบอุ่นของเนื้อแนบเนื้อ...อุ่นมาก อุ่นจนร้อนรุ่มไปหมด และเพราะความ

ร้อนรุ่มนี่เองที่ทำให้พรนารัฐรู้สึกจุกใจอะไรบางอย่าง เธอไม่เคยมีความฝันที่เหมือนจริงเช่นนี้มาก่อนเลย

“หายหนาวหรือยังครับ” ชายข้างกายกระซิบถาม ชุกชบไปหน้ากับซอกคอของเธอจนซ่านสยิว

เดี๋ยวก่อน...ทำไมทั้งภาพ เสียง และสัมผัสถึงซัดจัดเต็มขนาดนี้ นี่ใช่ความฝันแน่หรือ

พรนารัฐรู้สึกไม่ชอบมาพากลจึงตัดสินใจพลิกร่างกลับมามองผู้ร่วมเตียงแบบซำๆ ไปหน้าซีกซ้ายที่โผล่พ้นกองหมอนขนห่านมีความละม้ายคล้ายคลึงดาราตังผิงแต่นมั่งกรออยู่ไม่มากก็น้อย ไปหน้าที่เธอหลงใหลได้ปลื้มมาตลอดในช่วงวัยรุ่นแบบนี้มีคนเดียว นี่คือชินกุตตัวจริงเสียงจริงอย่างไม่ต้องสงสัย

บ้าน่า! ทำไมชินกุตถึงมาอยู่บนเตียงเดียวกับเธอได้ ที่น่าตกใจก็คือทั้งเธอและเขาไม่มีเสื้อผ้าติดกายสักชิ้นนี่สิ เพราะเสื้อผ้าทุกชิ้นมันกระจัดกระจายอยู่บนพื้น นี่มันแค่ความฝันติดเรต ๑๘+ หรือคือความจริงกันแน่!

หญิงสาวรีบหยิกแขนตนเองเพื่อพิสูจน์ แต่ความเจ็บจี๊ดและรอยแดงที่เกิดขึ้นก็ทำให้รู้ว่านี่คือความจริงไม่ใช่ความฝัน พอตระหนักได้เช่นนั้นเธอก็ตกใจแทบสิ้นสติ ทะลึ่งตัวพรวดขึ้นมาคว้าผ้าห่มมาพันกาย ก่อนร้องกรี๊ดสุดเสียงต่างๆ ที่หน้าแดงก่ำเป็นผลต่าลิ่ง

ล่าพังแค่ฝันหวานไปวันๆ ก็ยังพอทน แต่เมื่อความจริงถาโถมมากะทันหันเช่นนี้ เธอรับมือไม่ทันจริงๆ ใจหนึ่งก็จับต้นชนปลายเรื่องราวไม่ถูก ส่วนอีกใจก็รู้สึกเหมือนถูกผีหลอกกลางวันแสกๆ!

“พี่ชิน พี่มาทำอะไรที่นี่! แล้วมาอยู่บนเตียงพอลลิได้ยังไง!”

ชินกุตปรีดาตื่นมามอง ต่างๆ ที่เส้นผมยังยุ่งเหยิง แต่ก็ก็เป็นความยุ่งเหยิงที่ไม่ได้ทำให้ความหล่อเหลาลดน้อยลงแต่อย่างใด เขายึดตาแบบทิ้งว่วงงุนและมึนงง

“เป็นอะไรครับ พอลลิ โวยวายอะไร”

“ก็พี่ขึ้นมาอยู่บนเตียงพอลลิได้ยังไง แล้วยัง...แล้วยัง...” หญิงสาว ละล่ำละลัก มือไม้สั่นไปหมดเมื่อเห็นท้ายขาๆ ของหนุ่มหล่อโผล่ออกมาจากผ้าห่มอย่างที่เจ้าตัวไม่คิดจะปกปิดมันสักนิด “แล้วยังมาแก้ผ้าอล่างฉ่าง เป็นซีเปลือยอีก!”

“ถามแปลกๆ แล้วมีใคร ‘ทำ’ เรื่องนั้นโดยไม่แก้ผ้าบ้าง” ชายหนุ่ม ตอบยิ้มๆ โดยไม่สนใจสีหน้าลมจะจับของสาวเจ้าสักนิด “แล้วถ้าจะถามว่าทำไมพี่ถึงมาอยู่บนเตียงเราได้ เรื่องนั้นต้องย้อนถามตัวเราเองแล้วละ”

“ย้อนถามตัวเอง? นี่พี่หมายความว่ายังไง?”

“ก็พอลลิไม่ใช่หรือที่ชวนพี่ขึ้นเตียงเอง?”

“ฮ้า! พอลลิเนียนะ ชวนพี่ขึ้นเตียง!”

“ใช่ นี่ยาบอกนะว่าลืมเรื่องเมื่อคืนไปหมดแล้ว”

“เรื่องเมื่อคืนอะไร พอลลิไม่รู้เรื่องด้วยนะ!”

“พูดจาห่างเหินทำเป็นคนอื่นคนไกลไปได้ มานี่มา คนสวยของพี่ พี่จะเตือนความจำให้อีกรอบ” กล่าวเสร็จจชินกฤตก็รวบร่างบอบบางเข้าไปใต้ผ้าห่มด้วยกัน เตรียมจะกดศีรษะเธอคลุมโปงแบบอำมหิตอยู่แล้ว แต่หญิงสาวไม่ยอม รีบติดตัวออกมา มือน้อยยื้อยุดผ้าห่มจากเขามาพันกายตนเอง การกระทำเช่นนั้นทำให้ผ้าห่มปกปิดร่างของเธอได้ก็จริง แต่ก็ทำให้ผ้าเลื่อนหลุดจากร่างกายของชายหนุ่มเช่นกัน ท้ายที่สุด ‘อะไรต่อมิอะไร’ จึงอล่างฉ่างปรากฏแก่สายตา

“อ้าว หมกไข่! ตาย...เธอตายแน่ ต้องเป็นตากุ้งยิงแน่แล้ว!”

พรณารากริตร้องสุดเสียง กลิ้งตัวหลบจากมือปลาทูมึกของอีกฝ่าย จนตกเตียง ผ้าห่มที่ห่อพันร่างไว้ทำให้เธอมีสภาพไม่ต่างจากดักแด้ แต่ดักแด้อย่างเธอมีหรือจะยอมแพ้ง่ายๆ รีบตะกุกตะกวยลุกขึ้นยืน พอทรงตัวได้ก็รีบแผ่นหนังเหมือนกำลังหนีผีหนีปีศาจ แต่สิ่งที่ทำให้หญิงสาวรู้สึกเหมือนโดนปีศาจเล่นงานซ้ำสองก็คือการที่เธอเพิ่งตระหนักว่า เธอไม่ได้อยู่ในกระท่อมปลายนาเหมือนอย่างเคย แต่กลับอยู่ในเพนต์เฮาส์หุหุหุที่ไหน

ก็ไม่ทราบ

“นี่ที่ไหนกัน ไม่ใช่กระท่อมที่น้อยปลายนาของเธอนี่นา!

“เจ็บตรงไหนหรือเปล่า แล้วนี่เราจะหนีพี่ไปไหนละ นี่พี่เอง พี่ชินเอง”

“พอลืมรู้ว่าเป็นพี่ชิน แต่ขอเถอะ อย่าเพิ่งเข้ามาใกล้พอลืมตอนนี้ ขอเวลาให้พอลืมตั้งสติก่อน!”

“ทำไมล่ะ พี่อยากรู้ว่าเราเป็นยังไงนี่นา เจ็บตรงไหน มาให้พี่ดูหน่อยสิครับ พี่จะพาให้”

ว่าแล้วพอซีเปลือยหน้าหล่อก็ตั้งท่าจะลุกจากเตียงเพื่อตามเธอมาให้ได้ แต่ยิ่งทำเช่นนั้นก็ยิ่งทำให้หญิงสาวตื่นตระหนก รีบวิ่งหนีเข้าไปให้ไกลที่สุด และเพราะอาการรีบร้อนนี่เองที่ทำให้เธอวิ่งไปชนกับกำแพงมณูษย์เข้า

เจ้าดักแด้ตัวน้อยเสียหลัก เมื่อศีรษะโขกที่แผ่นอกล่ำๆ เปียกชื้นแต่แข็งแรงเข้าเต็มเปา เกือบจะหงายหลังกันจ้าบ่าอยู่แล้ว หากกำแพงมณูษย์ที่ว่าไม่ยื่นแขนออกมารองรับเธอไว้

“เป็นอะไรไหม”

เจ้าของน้ำเสียงนุ่มนวลไม่ถ้อยคำห้วนโย เธอเองก็อยากจะขอบคุณในความช่วยเหลือนี้อยู่หรอก หากดวงตาไม่บังเอิญเหลือบไปเห็นว่าอีกฝ่ายนุ่งผ้าเช็ดตัวผืนเล็กกระจริดอยู่ผืนเดียว

เดี๋ยวนะ ยังมีซีเปลือยอยู่อีกคนนั่นแหละ!

“กรี๊ด! ปล่อยฉันนะ ไล่คนลามกจกปรต!”

สติอันน้อยนิดของพรนารากระเจิดกระเจิงอีกรอบ เธอหลับหูหลับตาทุบหม่มตรงหน้าไม่ยั้ง ยื้อยุดซุลมุนกันอยู่ไม่กี่วินาที ผ้าห่มที่พันแข่งขา ก็พาให้ร่างของคู่หมั้นสาวล้มหงายไปบนพื้นด้วยกันทั้งคู่ และที่ทำเอาซีอกตาตั้งหนักกว่าเดิมก็คงเป็นเพราะชีกหน้าด้านขวาของคนที่คร่อมทับเธออยู่นั้นมีความละม้ายคล้ายคลึงกับดาราดนกิมจิ เรียกว่าทั้งหุ่นทั้งหน้าบังบุรีเยวาทานาเบ๊ไอโกะไม่แพ้กันเลย แต่ก็นั่นละ มันเป็นความบังที่คู่ันตาอย่างไรชอบกล

อย่าบอกนะว่า...!

“พอลลี่”

เธอควรจะจำเสียงนั้นได้ตั้งแต่วินาทีแรกแล้ว เพราะซีเปลือยอีกคนก็เป็นคนรู้จักของเธอเช่นกัน แม่ไม่ใช่รักแรกอย่างชินกฤต แต่ก็เป็นคนที่ใช้เวลาอยู่ด้วยมากที่สุด รู้จักเธอดีที่สุด แม่สุดท้ายเคราะห์จะซ้ำกรรมจะชดให้ต้องพลัดพรากจากกันไปหลายปีติดก็ตาม

ไม่ผิดแน่ นั่น พันฤทธิ์ หรือ พิท เพื่อนสนิทในวัยเด็กของเธอ!

“พิท ทำไมหมายมาอยู่ที่นี้ นี่เมื่อคืนเราคงไม่ได้...”

เธอไม่อยากจะติดตามกับเพื่อนเลย แต่สภาพของพวกเธอตอนนี้ทำให้คิดในทางดีไม่ได้

“นี่เราคงไม่ได้...คงไม่ได้...”

“คงไม่ได้อะไร เมื่อคืนเธอเป็นคน ‘ทำ’ ฉันทเองแท้ๆ ยังมีหน้ามาถามอีกหรือ”

“ฮ่า! ทำอะไร อย่ามาพูดบ้าง เชียวนะ ฉันไปทำอะไรนายมิทราบ!”

แต่ยังไม่ทันที่พันฤทธิ์จะได้ตอบอะไร ปมผ้าขนหนูบนเอวสอบซึ่งผ่านสมรภูมิรบกอดรัดพิดเหวี่ยงเมื่อครู่ก็ไปต่อไม่ไหว มันคลายออกอย่างได้จังหวะพอดี ทำให้ผ้าขนหนูผืนจ้อยเลื่อนหลุดจากท่อนล่างของเพื่อนชาย จังหวะนรกแท้ๆ ที่สายตาของหญิงสาวพลันไปสังเกตเข้าพอดี

อื้อหือใหญ่จัง อะฮ้าใหญ่จริง ตากุ้งยิงคุณสอง คราวนี้หมกไข่ท่อใหญ่พิเศษกว่าเดิมไปอีก!

ดวงตาคู่สวยเบิกกว้างแทบถลน เธอเตรียมจะกรี๊ดลั่น แต่พันฤทธิ์ก็เอื้อมมือมาปิดปากเธอไว้ก่อน ทำให้เสียงกรีดร้องกลายเป็นเสียงอู้อี้ภายใต้มือใหญ่

พรณาราทิ้งตัวลงกับพื้น รู้สึกเหมือนหัวใจกำลังจะวาย ในขณะที่ชินกฤตพุ่งเข้ามาหาเธอ ช่วยกันกับพันฤทธิ์เขย่าวางบางไปมาเพื่อปลุกเธอให้ได้สติ เสียงกอดกริ่งรัวๆ ที่หน้าประตูก็ดังขึ้นพอดี

“พอลลี มายเลติ ตื่นหรือยัง ได้เวลาไปทำงานแล้วจ้ะ”

เสียงแหลมสูงของชายคนหนึ่งดังขึ้นที่หน้าประตูห้อง คราวนี้เธอแน่ใจว่าไม่ใช่เสียงของใครที่เธอรู้จักแน่นอน ซึ่งนั่นละปัญหา ในเมื่อเธอไม่รู้จัก แล้วเหตุใดฝ่ายนั้นจึงเรียกเธออย่างสนิทสนมแล้วยังบอกให้เธอไปทำงานอีก ครั้นไม่เห็นเจ้าของห้องออกมาเปิดประตูต้อนรับ ชายคนดังกล่าวก็ถือวิสาสะกรหัสผ่านเข้ามาเองโดยไม่ขัดเขิน ราวกับว่ามันเป็นสิ่งที่เขาทำเป็นประจำอยู่แล้ว

“นอนอืดอยู่หรือไง นี่จวนจะถึงเวลาทำงานอยู่แล้วนะ ต้องให้พี่มาปลุกอยู่เรื่อยเลย ตอนนี่พี่ไม่รู้แล้วนะว่าพี่เป็นผู้จัดการส่วนตัว หรือเป็นพี่เลี้ยงเด็กกอนูบาลกันแน่ ก็ทำแทบทุกอย่างขนาดนี้”

ชายผู้มาใหม่เป็นหนุ่มใหญ่รูปร่างลั่นทัด ผิวขาวเหลือง ดูจากลักษณะแล้วคงอายุมากกว่าเธอหลายปี เห็นได้จากริ้วรอยและเส้นผมตรงกลางกระหม่อมที่เริ่มบาง แต่คงเป็นคนที่ชอบแพชั่นพอตัวเพราะเขาสวมเสื้อแจ็กเก็ตยีนส์ทันสมัยกับแว่นตาไร้กรอบสีดิสโก้แบบแพชั่นด้วย เขาบ่นเป็นหมิ่นกึ่งไม่หยุดตั้งแต่เดินเข้ามา มาหยุดก็ตอนที่เดินมาถึงห้องนอนและเหลือบเห็นพรานารานอนแผ่อยู่ในกองผ้าห่มกับหนุ่มหล่อสองคนนั่นละ ครั้นเห็นสภาพวาบหวิวของชายหญิงตรงหน้า ฝ่ายนั้นก็อิงไป ต่อเมื่อตั้งสติได้จึงลนลานมาจุกกระซอกเธอยกใหญ่

“อើย เธอทำบ๊ายบายกับชินกับพิทเนี่ย ยายเด็กผีพอลลี ลูกขึ้นมาเดี๋ยวนี้เลยนะ ถ้าเรื่องนี้ไปถึงหูนักข่าวจะทำยังไง บรรลั้ยแบบไม่ต้องเดาเลยนะเว้ย!”

ลำพังแค่บ่นด่าและเปลี่ยนสรรพนามที่ใช้เรียกขานยังไม่เท่าไร แต่การที่ฝ่ายนั้นเงื้อมือไม้ฟาดเธอไปหลายทีทำให้คนถูกตีหนักไม่ไหว แม้ไม่เจ็บมาก แต่ก็ชวนรำคาญอยู่ไม่น้อย

“เดี๋ยวๆ พี่เป็นใครคะ แล้วมาตีหนูทำไม เรารู้จักกันด้วยหรือ!”

“หึ! ทำไม... ได้เซมือบผู้ชายสองคนแล้วถึงกับอัลไซเมอร์ก็เลย

หรือไง พี่ก็พี่ไทร ผู้จัดการส่วนตัวของเธอไง ยายเด็กเหลือขอ ได้ผ้าแล้ว ลืมพี่เลยสินะ!”

อะไรนะ ผู้จัดการส่วนตัว!

นี่เธอพึ่งผิตไปหรือเปล่า เกษตรกรอย่างเธอจำเป็นต้องมีผู้จัดการส่วนตัวที่เหนกกันล่ะ นี่ต้องมีการเข้าใจผิตกันแน่ๆ

“เออ...พี่คะ พี่ชื่อพี่ไทรใช่ไหม พี่ไทรหยุดตีหนูก่อน หนูว่าเรื่องนี้ต้องมีใครสักคนเข้าใจผิตแล้วละ”

แม้จะไม่เข้าใจ แต่ไทรทศก็ยอมยั้งมือที่กระทำการลงโทษหญิงสาวไว้ก่อนชั่วคราว

“ใช่ พี่เข้าใจผิตเองละที่คิดว่าเธอจะไม่สร้างปัญหา ผะลอบเป็นไม่ได้เลยเชียะว นี่พวกเธอสามคนมีรสนิยม ‘หมู’ กันแบบนี้มาตั้งแต่เมื่อไร”

พรณาราน้ำชา เธอรับคำว้าหมูเหม่ออะไรนั่นไม่ได้เลย รู้สึกเหมือนถูกใส่ความอย่างร้ายแรง เพราะตัวเธอเองยังจำเรื่องเมื่อคืนไม่ได้ด้วยซ้ำ หรือจะพูดให้ถูกก็คือ เธอยังไม่เข้าใจเลยว้าเธอโผล่มาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร

“เอิ่ม...เรื่องนั้นช่างมันก่อนเถอะคะ ที่หนูกำลังจะบอกก็คือ พี่เข้าใจผิตแล้วละ พี่ไม่ใช่ผู้จัดการส่วนตัวหนู อันที่จริงตั้งแต่เกิดมาหนูไม่เคยมีผู้จัดการสักคน ผู้จัดการส่วนตัวอะไรนั่นมันมีไว้สำหรับพวกดาร่าไม่ใช่หรือคะ”

“ก็ใช่ไง แล้วพี่ผิตผิตตรงไหน เอาดีๆ จะมาไม่ไหนอีก พี่ไม่มีเวลามาเล่นด้วย”

“ก็หนูไม่เข้าใจนี่คะ หนูไม่ใช่ดาร่า แต่เป็นเกษตรกรธรรมดาๆ หนูจะมีผู้จัดการส่วนตัวไปเพื่ออะไร”

ไทรทศขมวดคิ้ว ยื่นมือไปอังที่หน้าผากของพรณารออย่างกับจะตรวจสอบว้าเธอสบายดีหรือไม่

“เกษตรกรบ้าบออะไร ไช้ก็ไม่ขึ้นนี่ ทำไมผุดจาแปลกๆ หรือว้า ‘โตน’ ไปหลายดอกจนสมองกลับ!” คุณผู้จัดการหันไปทางชีเปลือยหนุ่มทั้งสอง

แบบเอาเรื่อง “พวกนายทำอะไรน้องสาวพี่ เบบมือกับเธอบ้างไหมฮึ รู้ไหมว่าร่างกายของเธอมูลค่าเท่าไร ถ้าเธอบอบช้ำจนทำงานไม่ได้ขึ้นมา คิดดูสิว่า จะมีแฟนๆ ที่รอคอยผลงานผิตหวังก็แสนกี่ล้านคนกัน!”

ก่อนที่ไตรทศจะอาละวาดหนักกว่านี้ หญิงสาวเลยต้องจับสองฝ่ายแยกจากกันเสียก่อน ด้วยการอธิบายซ้ำว่าเธอไม่ใช่ดาราส และไม่เป็นต้อง มีผู้จัดการส่วนตัว แต่แทนที่จะยอมฟัง ไตรทศกลับอารมณ์เสียหนักกว่าเดิม เขาเดินดุ่มไปหยิบเสื้อคลุมกำมะหยี่ออกมาจากตู้เสื้อผ้าแบบบิลด์อิน แล้วโยนมาให้เธอ

“โอเค ถ้าเธอยืนยันว่าตัวเองไม่ใช่ดาราส ถ้าอย่างนั้นสวมเสื้อคลุมให้เรียบร้อย แล้วตามพี่ออกมาที่ระเบียง มาดูให้เห็นกับตาเธอเลยละกันว่าเธอไม่ใช่”

บอกตามตรงเลยว่าตั้งแต่ที่พรนราลีมตาตื่นขึ้นมา เธอยังไม่เข้าใจสถานการณ์เลยสักอย่าง มีแต่เรื่องงุนงงหาเหตุผลไม่ได้เต็มไปหมด แต่ถึงอย่างนั้นเพื่อพิสูจน์ให้หายคาใจ เธอก็ยอมสวมเสื้อคลุมและตามไตรทศออกมาที่ระเบียง

ระเบียงกว้างใหญ่ซึ่งยื่นออกไปบนชั้นที่ ๔๐ ถูกจัดแต่งเป็นส่วนหย่อมสระว่ายน้ำ และบารี่ให้นั่งเล่น นอกจากจะงดงามตามสไตล์ของที่พักอาศัยสมัยใหม่แล้ว ยังงดงามในด้านมุมมองอีกด้วย เพราะจากข้างบนนี้เธอสามารถมองเห็นวิวทิวทัศน์ในมุมสูงของเมืองหลวงได้ชัดเจน

เมืองหลวง...ที่นี้คือกรุงเทพฯ เมืองฟ้าอมร แต่เธอมาอยู่ที่นี้ได้อย่างไรกันล่ะ!

ทว่าสิ่งที่ดึงดูดความสนใจของเธอไม่ใช่ความตระการตาของเมืองหลวง แต่เป็นบรรดาป้ายโฆษณาบิลบอร์ดขนาดยักษ์ซึ่งถูกติดตั้งไว้ทั่วเมือง ทั้งภาพบนหน้าจอแอลซีดีตามสี่แยก บนรถเมล์ กระทั่งรถไฟฟ้ ล้วนมีใบหน้าของเธอแปะหราอยู่ทั้งสิ้น

“เห็นแล้วใช่ไหม ไม่ว่าจะภาพยนตร์ ละคร ร้องเพลง ถ่ายแบบ โฆษณา

ว่าไรดี ทุกงานในวงการบันเทิง ล้วนมีแต่ชื่อและหน้าของเธอเต็มไปหมด ที่เธอพูดอาจจะถูกก็ได้ พอผลี่ เธอไม่ใช่แค่ดารารอกรอก แต่เธอนะ..." ไตรทศ ยิ้มกริ่ม หันมาตอบว่าทั้งสองข้างของเธออย่างภาคภูมิใจ "เป็นซูป'ตาร์เบอร์หนึ่งของเมืองไทยต่างหาก!"

โอ้ว ตาเถน ยายซี ซีส์กูดเตอร์! ซูป'ตาร์เบอร์หนึ่งของเมืองไทย เฮลโหล...สาวบ้านนอกคอกนาอย่างเธอเนี่ยนะ!

พรนาราอ้าปากค้างอย่างตกตะลึง รู้สึกหวิวๆ เหมือนลมจะจับ จนต้องยื่นมือไปเกาะราวระเบียงไว้เพื่อพยุงตัวไม่ให้ล้ม ที่ด้านล่างของเพนต์-เฮาส์ เธอมองเห็นกลุ่มแฟนคลับมาดักกรอพบและให้กำลังใจเธออย่างอุ่่นหนา ผาค้าง บ่งบอกความโด่งดังคับฟ้าของเธอได้เป็นอย่างดี

"นี่มันเรื่องอะไร หนูฝันอยู่หรือ หนูฝันอยู่ใช่ไหมพี่!" หญิงสาวละล้า-ละลักถามเสียงลั่น ความรู้สึกหลากหลายพุ่งมาประดังประเดเต็มไปหมด

"พูดอะไรไม่รู้เรื่อง ยังไม่สร้างมาเธออะ ฝันที่ไหนจะเหมือนจริงขนาดนี้"

ก็นั่นละสิ ฝันที่ไหนจะเหมือนจริงขนาดนี้ เธอหยิกตัวเองจนซ้ำไปหมดทั้งตัวแล้ว แต่ก็ไม่ตื่นเสียที พอตระหนักได้ว่าทั้งหมดคือความจริง ยิ่งกว่าจริง พรนาราก็แข่งซาอ่อน ล้มพลั้งลงไป โชคดีที่ศีรษะของเธอไม่กระแทกพื้น เพราะในจังหวะนั้นหนุ่มหล่อทั้งสองในห้องตามออกมาสมทบที่ระเบียงพอดี ยังดีที่ตอนนี้ทั้งคู่สวมเสื้อคลุมเรียบร้อยแล้ว มิเช่นนั้นเธอคงได้อัมหมกไปข้อีกรอบ ทั้งชินกฤตและพันฤทธิย์นั้นแขนออกมารองรับร่างเธอไว้พร้อมกันโดยมิได้นัดหมาย

ซูเปอร์สตาร์...เธอนะหรือ แถมเธอยังเปิดฮาเริ่มทำเรื่อง 'สัปดน' กับผู้ชายสองคนโดยไม่รู้ตัวอีก แล้วให้ตายเถอะ คนหนึ่งเป็นรักแรกของเธอ ส่วนอีกคนก็เป็นเพื่อนสนิทในวัยเด็กของเธอเอง ถ้ามจริงนี้มันเกิดเรื่องบ้าอะไรขึ้น!

หลังจากคิดทบทวนจนสมองเกือบระเบิด ความทรงจำอันรางเลือน

ในคืนพระจันทร์สีเลือด^๑ ก็ค่อยๆ ผุดขึ้น
พรนาราน้ำร้อนผ่าว กลืนน้ำลายเอือก
ไม่จริงน่า หรือว่า...เรื่องทั้งหมดนี้จะเกี่ยวข้องกับ ‘พร’ เมื่อคืนนั้น!

---

^๑ ปรากฏการณ์ที่ดวงจันทร์กลายเป็นสีแดงหรือสีส้มอิฐคล้ายเลือด เกิดจากการที่ดวงอาทิตย์ โลก และดวงจันทร์โคจรมาอยู่ในระนาบเดียวกัน ส่งผลให้แสงสีแดงจากดวงอาทิตย์หักเหผ่านบรรยากาศของโลกไปกระทบกับดวงจันทร์ ทำให้ดูคล้ายสีเลือด ในทางความเชื่อถือว่าเป็นลางร้าย บ่งบอกถึงการการสูญเสย สิ่งล้ำค่า และโลกหลังความตาย

๑

เจ้าแม่สายบุญ

หนึ่งสัปดาห์ก่อนหน้านั้น...

'บ้าน' คือ วิมานของเรา คำกล่าวนี้อาจจะจริงสำหรับบางคน แต่สำหรับพจนานาน คำกล่าวนี้ไม่จริงสักนิด ไม่ต้องถึงกับเปรียบเทียบให้สูงส่งว่าที่นี่คือวิมาน ขอแค่เปรียบให้มันใกล้เคียงกับคำว่า 'บ้าน' ธรรมดาๆ ยังไม่ได้เลยด้วยซ้ำ เพราะในความเป็นจริงที่แห่งนี้มันมีอะไรทั้งเหมือนกระท่อม ปลายนาเสียมากกว่า

ที่ซุกหัวนอนของหญิงสาวเป็นกระท่อมไม้ผสมปูนชั้นเดียว ยกพื้นสูงจากพื้นประมาณหนึ่งเมตร ตกแต่งผนังด้วยวัสดุธรรมชาติอย่างไม้ไผ่สาน เสริมหลังคาด้วยหญ้าแฝก หน้าบ้านทำเป็นระเบียงมีม้านั่ง และมีทางเดินไม้เชื่อมต่อไปยังมุมพักผ่อนริมบ่อน้ำ ใครจะบอกว่ากระท่อมหลังนี้น่ารัคน่าอยู่อย่างไรก็ตามสบาย เพราะสำหรับเธอแล้ว เธอคิดเห็นตรงกันข้าม

เธอเกลียดทุกอย่างที่นี่...เกลียดชีวิตใต้หลังคาผุๆ แห่งนี้ที่สุด!

เพราะชีวิตที่นี่คือหลักฐานความล้มเหลวของบิดา 'สินธร' บิดาของเธอเคยเป็นนักธุรกิจผู้ร่ำรวย แต่หลังจากที่โดนเพื่อนโกงเงิน บริษัทก็

ล้มละลาย เพียงชั่วข้ามคืนพรนาราก็กลายเป็นราชินีตกบัลลังก์ ต้องลาออกจากโรงเรียนเอกชนโก้โก้ ย้ายออกจากกระทู้หลังละร้อยล้านเพื่อมาเริ่มต้นชีวิตใหม่แบบอึดอัดขัดสน ที่บ้านเกิดของมารดาซึ่งเสียชีวิตไปแล้ว ในดินแดนไกลปืนเที่ยงทางภาคอีสาน โดยยึดอาชีพเกษตรกร ปลูกผัก ปลูกหญ้า เลี้ยงสัตว์ไปตามประสา

สินธราวาจะรู้สึกว่าคุณโชคดีแล้วที่อย่างน้อยพวกเธอก็ยังมีที่ซุกหัวนอนและยังมีงานให้ทำ แต่เธอไม่คิดเช่นนั้น พอจะไม่มีสิทธิ์คิดว่าตนเองโชคดีด้วยซ้ำ จะมีสิทธิ์ได้อย่างไรในเมื่อตั้งแต่ธุรกิจรับเหมาก่อสร้างของท่านล้มละลาย ท่านก็กลายเป็นลุงขี้เมาที่วันๆ เอาแต่นอนกอดขวดเหล้า ไม่ทำงานทำการอะไรเลยสักอย่าง จนภาระในการหาเงินต้องตกเป็นของเธออย่างเลี่ยงไม่ได้ หญิงสาวต้องดิ้นรนทำงานหนักเป็นเสาหลักให้ครอบครัว มาตลอด กว่าจะส่งเสียตนเองเรียนจนจบ กศน. และสอบเทียบเข้ามหาวิทยาลัยธรรมดาฯ ในตัวเมืองได้ก็เลือดตาแทบกระเด็น เธอเหนื่อยและเกลียดชีวิตที่เป็นอยู่มาก รู้สึกทั้งเวทนาและสมเพชตัวเองตลอดเวลา ดังนั้นมันจะเป็นอะไรไปเล่า หากเธอจะไฝ่ฝันถึงชีวิตที่ดีขึ้น หนทางในการมีชีวิตสุขสบายของคนจนอย่างเธอมันจะมีอยู่ก็อย่างกันเดียว...ถ้าไม่ใช้วิธีนี้

“พุทฺธสสะ มานีมามะ พุทฺธสสะ สวาโหม ลัมปะติจจามิ เพ็งๆ พาๆ หาๆ ฤๆ โอมเพ็ญ!”

เมื่อบริกรรมคาถาเรียกเงินล้านรอบที่ ๑๐๘ จบแล้ว หญิงสาววางเลิกชุปเซียวซึ่งกำลังนั่งยองๆ ก็รวบรวมเทียนกำใหญ่ปักลงไปบนลานดินหน้าบ้าน เสร็จแล้วจึงยกมือขึ้นพนมทว่มน้อมศีรษะแบบมุ่มมันสุดฤทธิ์

“ลูกข้างขออุทิศส่วนกุศลนี้ให้แก่เจ้ากรรมนายเวร ขอให้ท่านทั้งหลายเปิดทางให้ลูกข้างได้มีเงินทองไหลมาเทมา ลูกข้างไม่อยากเป็นคนแก่ง ลูกข้างเหนื่อย ลูกข้างแค่อยากเป็นคนโชคดีที่ถูกหวย ดังนั้นช่วยดลบันดาลให้ลูกข้างถูกหวยรางวัลที่หนึ่งด้วยเถอะเจ้าคะ สาธุ!”

เมื่อไหว้ขอพรเรียบร้อยแล้ว ท่ามกลางควันธูปโขมง พรนาราในชุดกางเกง

ผ้าฝ้ายสีขาวอันเป็นสิริมงคลของวันนี้ก็เงยหน้าขึ้นมาด้วยใบหน้าแฉ่มชื่นท่ามกลางเส้นผมดำยาวปิดหน้าปิดตาเหมือนผีญี่ปุ่น เธอหลับตาพริ้ม ยิ้มกว้าง กางมือออกสองข้างแบบพร้อมรับเงินทองซึ่งกำลังจะโปรยปรายลงมาจากฟากฟ้า

อุตุส่าห์ตระเวนไปขอเลขเด็ดจากหลายสำนัก บายนี้ละที่เธอจะได้เป็นเศรษฐินีเสียที!

เจ้าแม่สายมูในคราบเกษตรกรจจดอยู่กับความคิดนี้ทุกวันที่ ๑ และ ๑๖ ของทุกเดือน ต้องยอมรับว่าการได้ฝันว่าเธอจะมีโอกาสกลับไปร่ำรวยเหมือนเก่า เป็นยาใจที่ช่วยทำให้เธอทนใช้ชีวิตเส็งเคร็งนี้ได้โดยไม่เสียสติไปก่อน บายวันนั้นเธอรีบเคลียร์งานในไร่แล้วไปปักหลักอยู่หน้าจอโทรทัศน์เพื่อดูการถ่ายทอดสดการออกสลากกินแบ่งรัฐบาล

ลงทุนถือศีลกินเจมาหนึ่งสัปดาห์ ทั้งยังสวดคาถาจากหลวงพ่อดังครบ ๑๐๘ จบตามตำราเป๊ะ ต้องถูกรางวัลอะไรบ้างล่ะว่า!

‘รางวัลที่ ๑ งวดวันที่ ๑ กันยายน เลขที่ออก...’

หญิงสาวสูดหายใจเต็มปอดเพื่อบรรเทาอาการวิงเวียนจากความตื่นเต้น ส่วนอีกมือก็กำชุดลอตเตอรี่ไว้แน่น ใจเต้นตึกตัก ในขณะที่หน้าจอถ่ายทอดสดมาถึงรางวัลที่หนึ่ง

‘เลขที่ออก ๙๙๙๙๙๙ ฟังอีกครึ่งละ ๙๙๙๙๙๙’

คนลุ้นรางวัลอ้าปากค้าง ยิ่งกว่าการไม่ถูกหวย ก็คือการที่หวยออกไม่ตรงเลขเด็ดของทุกสำนักเลยนี่สิ เรียกว่าเก็งไม่เฉียดเลยดีกว่า เลขเรียงห้าตัวรวด...สองร้อยปีมีหนหนึ่งกระมัง ถ้ามจริง ๆ ใครมันจะไปซื้อเลขแบบนี้ ให้ฟรียังคิดหนักเลย!

ฮึ้ย! บ้าที่สุด!

พรนาราเช่นเขี้ยวเคี้ยวฟันอย่างเจ็บใจ ขยาลอตเตอรี่ในมือปาใส่หน้าจอสุดแรงสุดหนึ่ ส่วนอีกชุดกำลังจะยึดมันเข้าปากเพื่อรับประทานแทนข้าวเย็นวันนี้อยู่แล้ว หากตอนนั้นไม่มีคนชดจั่งหะวะก่อน

“เอื้อยเฮ็ดหยั่งอยู่ ถึกเลขงวดนี้บ่คะ (พีทำอะไรรออยู่ ถูกหวายงวดนี้ใหม่คะ)” ส้มโอ เด็กสาวชาวอีสานร่างอวบผู้ทำหน้าที่เป็นลูกมือช่วยงานในไร่เอื้อยถาม และก็เหมือนจะรู้คำตอบชัดโดยไม่ต้องตอบ เพราะจู่ๆ อีกฝ่ายก็ยึดลวดเตอริ์ทั้งชุดเข้าปากเคี้ยวหุบหับหน้าตาเฉย ส้มโอตาลีตาเหลือกเข้าไปห้าม ทูบหน้าทูบหลังบ๊ีกๆ “ช่วย! อย่าหาเฮ็ดเถาะเอื้อย มันลิแค้น! (เอื้อย อย่าหาทำเถาะพี มันจะติดคอนะ)”

“ฮือๆๆ ปล่อยพีไปเถาะ ส้มโอ ให้มันติดคอพีตายไปเลย!” เธอโหยหวนเป็นภาษากลาง แม้จะมีมารดาเป็นคนอีสานแต่ท่านไม่ได้ใช้ภาษาถิ่นในครอบครัวเพราะบิดาเป็นคนภาคกลาง ทำให้เธอไม่ได้ฝึกการใช้ภาษาอีสานเลย ครั้นเมื่อย้ายมาอยู่ที่นี่ก็ทำได้เพียงพัฒนาทักษะเป็นการฟังออกแต่พูดไม่ได้อยู่ดี

“อย่าเว้าจั่งซั้น (อย่าพูดแบบนี้)” ส้มโอกอดปอดบพรนาราที่กำลังโหยหวน พวกเขาทำงานด้วยกันมาหลายปี และสนิทสนมกันเหมือนคนในครอบครัว แน่หนอนว่าส้มโอไม่อยากจะเห็นคนที่หล่อรักเหมือนพี่สาวแท้ๆ ต้องตายไปต่อหน้าต่อตา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการตายอนาถอย่างลวดเตอริ์ติดคอ มีหวังเป็นข่าวหน้าหนึ่งทุกสำนักแน่ “บ่ถึกเลขก็บ่เป็นหยั่งเอื้อยบ่ต้องเสียใจเด้อ งวดหน้าจั่งว่ากันใหม่ วันพระบ่ได้มีมือเดียว (ไม่ถูกหวายก็ไม่เป็นไร ไม่ต้องเสียใจนะ งวดหน้าค่อยว่ากันใหม่ วันพระไม่ได้มีวันเดียว)”

มันก็ใช้ที่วันพระไม่ได้มีวันเดียว แต่เธอทำทุกอย่าง เก่งมาทุกงวดแล้วแท้ๆ แต่โชคก็ยังไม่เข้าข้างเธอเลยสักครั้ง ต้องให้เธอรอไปถึงเมื่อไรหรือต้องรอจนแก่ตาย เกิดมาจนเข้าวัยเบญจเพสแล้วแท้ๆ รวยก็ไม่รวย พรหมจรรย์ก็ยังไม่ถูกขยี้ก แล้วเธอจะมีหน้าไปพบท่านยมบาลได้อย่างไร! คิดๆ แล้วก็เศร้าจับจิต เหตุใดชีวิตที่เคยเพอร์เฟกต์ของเธอต้องถูกทำลาย ไม่มีชิ้นดีด้วยนะ เธอคิดถึงยุคทองของเธอจับใจ ยุคทอง...ที่คงไม่มีวันหวนกลับมาอีกแล้ว

หลังจากล้มโอแยกไปทำงานของตัวเองแล้ว หญิงสาวจึงพับหน้าลงกับโต๊ะแบบหมดอาลัยตายอยาก ตั้งใจจะใช้ช่วงเวลาที่อยู่กับตัวเองนี้กดดันดาในโชคชะตาให้สมกับความผิดหวังที่ชีวิตไม่เป็นไปดั่งฝัน

ทำไมชีวิตเธอถึงยังไม่ดีขึ้นอีก หรือเธอยังบนบานขอพรไม่มากพอ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายจึงยังไม่ให้โชค เธอต้องทู่หมัดกับการทำบุญและบนบานให้มากกว่านี้ เธอจึงจะได้ทุกอย่างที่ต้องการใช่ไหม

“พอลหลิ...หลิ...ลี้ ลูกอยู่ที่ไหน呀 เอ็ก...ปาย ปายซื้อเหล้ามาเพิ่มให้พ่อหน่อย ปายเร็วๆ”

เสียงยานกางของคนเมาดังมาแต่ไกลตามมาด้วยกลิ่นแอลกอฮอล์คลุ้ง ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าเจ้าของเสียงคือใคร จะใครเสียอีก ถ้าไม่ใช่บิดาของเธอ นี่ยังไม่ทันมืดค่ำท่านก็เมาหัวราน้ำอีกแล้ว แล้วจะไม่ให้เธอหนักใจได้อย่างไร ในเมื่อชีวิตของเธอมันห่วย มีแต่ปัญหา ฟังพาใครไม่ได้สักคน

พรณาราก่อนไม่ได้ยื่นคำร้องขอขึ้น เธอพับหน้าหนึ่งไม่ขยับเขยื้อนราวกับซุ่มตาย แต่สินธรมายอมแพ้ ครั้นไม่ได้ยินเสียงตอบรับจากบุตรสาว เขาก็เข้าซื้อไม่เลิก จนหญิงสาวทำเป็นเฉยต่อไม่ไหว

“อ๊ย พอลักที่เถอะคะ ดิมอะไรนักหนาทุกวี่ทุกวัน เตียวก็ตบแข็งตายพอดี หนูไม่ซื้อให้พ่อหรอก!”

คนเป็นลูกโง่ศีรษะขึ้นมาตอบโต้ เป็นจังหวะเดียวกับที่บิดาในชุดเสื้ออม่อฮ่อมเดินกอดขวดเหล้าเซเซตๆ เข้ามาในห้องพอดี เขาโน้มหน้าลงมาสำรวจว่าคนที่พับอยู่บนโต๊ะใช้บุตรสาวของเขาหรือไม่ และก็ข้างเป็นโมเมนต์ที่เธอเอือมจริงๆ ทุกครั้งที่บิดาเมากลับมา ท่านจะตกใจเธอทุกที ราวกับเห็นผีเห็นปีศาจ

“ตาเถนตีสักกา!” สินธรสบถลั่น สะดุ้งโหยงจนร่างผอมเกร็งล้มไปนั่งแหมะบนพื้น “เหวอ! อะไรวะเนี่ย ผีหลอกกุกกลางวันเสกๆ เลยหรืออะ!”

“พ่อ!” คนถูกหาว่าเป็นผีขู่พ่อ ลูกขึ้นยืนอย่างหมายจะไปช่วยพุงบิดา แต่ยังไม่ทันก้าวกลับยังตกใจ ตะโกนลั่นปานจะถูกฆ่าแวง

“นั่งฝึบอบ อย่าเข้ามาเชียวนะไว้ว ภูมิพระ!”

“ฝึบฝึบอะไรเล่า ดูให้ดีกว่าก่อน นี่หนูเอง พอลลีเอง!”

“กูไม่เชื่อ ไปให้พ้นนะนั่งฝึบอบ นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหัง
สัมมา สัมบงนะมาหิ!”

“สวดผิดแล้วพ่อ!”

“ฮันแน่ มึงทำทนายกูให้เหม มึงเป็นผี จะมารู้ได้ยังไงว่ากูสวดผิดหรือ
สวดถูก!”

“พ่อ!” หญิงสาวแหงล้นแข่งกับเสียงสวดของบิดา “พอเลย ไปกันใหญ่
อีกละ นี่พอลลีลูกพ่อไงคะ!”

“พอลลีอะไระ”

“ใช่ หนูเอง ลูกสาวแสนกตัญญูของพ่ออย่างไงล่ะ”

เธอย้ำอีก จนบิดายอมเลิกสวดมนต์และขยับตัวช้าๆ เพื่อมองดูเธอ
ให้ชัดอีกครั้ง และก็สงบอาการได้เสียที เมื่อภาพในสายตาเริ่มชัดขึ้น

“อ้าว พอลลี...หลี...ลี ลูกรักของพ่อนี่เอง”

ลูกรักของพ่อถอนหายใจหน้ายๆ ก่อนช่วยพยุงบิดาให้ลุกขึ้นยืน

“เลิกเสียที่ได้ไหมคะพฤติกรรมตกใจหน้าลูกตัวเองเนี่ย แค่นี้หนูก็
เสียเซลฟ์จะแย่แล้ว”

“พ่อขอโทษ เอ๊ก็ พ่อแค...” ลินธรรหวัระระว่า เธอใส่หน้าบุตรสาว
เพียงแค่นี้ได้ก็เหมือนจะไปตามไปด้วยแล้ว “ตาฝ้าฟางไปหน่อย ยังง้าย
ยังงายลูกสาวของพ่อก็สวยที่สุดในโลก ไม่ต้องเสียเซลฟ์ไปยหอรอกลูก”

“เฮ้อ ไม่เสียเซลฟ์ได้ยังไงล่ะคะ ก็ในเมื่อไม่ใช่พ่อคนเดียวที่ตกใจ
หน้าหนูนี่นา แต่บอกตรงๆ ต่อให้คนอื่นซ็อกก็ยังไม่เจ็บกระดองใจเท่าพ่อ
ตัวเองซ็อก ดังนั้นหนูขอละ เลิกสักทีเถอะคะ ถ้าเหล้ามันทำให้พ่อเป็น
แบบนี้ก็หยุดดื่ม”

พจนราไม่ได้รับคำตอบรับกลับมาจากบิดา เพราะอีกไม่กี่นาทีต่อมา
ลินธรรก็คอบีบคออ่อนเามาหลับกลางอากาศไปเสียอย่างนั้น นี่ไม่ใช่ครั้งแรก

ก็จริง แต่เธอก็ไม่อยากจะชินกับสภาพที่เป็นอยู่เลยสักนิด

ดวงตากลมโตหม่นแสงลง ยามที่มองบิดาที่ไร เธอก็มักจะนึกถึงอดีตทุกครั้ง ใครจะคิดว่าเสียสินธพจะมีสภาพน่าอเนจอนาถขนาดนี้ มือที่เคยจับเงินวันละหลายล้านต้องมาจับแต่ขวดเหล้า ชีวิตคนเราไม่มีอะไรแน่นอนจริงๆ

หลังจากพาบิดากลับไปนอนที่เตียงแล้ว เกษตรกรสาวก็ขับรถกระบะคู่ใจเข้าเมือง ในเมื่อเธอยังไม่มีโชค เธอก็ต้องออกไปแสวงหาโชคเย็นวันนั้นเธอมุ่งหน้าไปสำนักทรงเจ้าเพื่อขอเลขเด็ดชุดใหม่ เมื่อจัดการเรียบร้อยจึงแวะเข้าไปในตัวเมืองเพื่อซื้ออาหารสัตว์มาใช้ในไร่เพิ่ม ยังดีที่เจ้าของร้านคุ้นเคยกับเธออยู่แล้วจึงไม่ตกใจเมื่อเห็นหน้าเธอ ทว่ายังมีขายบ่นเล็กน้อยเพราะแทนที่เธอจะเดินเข้าประตูหลังของร้าน เธอกลับเดินดุ่มๆ เข้าไปทางประตูหน้าแทน และการทำเช่นนั้นมันทำให้ลูกค้าคนอื่นเสียขวัญอย่างน้อยก็ในความเห็นของเจ้าของร้านละนะ

ถามจริงๆ ถေး หน้าเธอมันแย่งขนาดนั้นเลยหรืออย่างไร เห็นหน้าผีๆ อย่างนี้ แต่ในอดีตเธอก็เคยเป็นสาวพอบที่หนุ่มๆ ต่างหมายปองและยื้อแย่งกันอุตลุดเสียวนะ

ครั้นชนกระสอบอาหารสัตว์ใส่ท้ายรถกระบะจนหลังเกือบยกแล้ว พรนาราก็เดินข้ามฝั่งไปยังร้านมินิมาร์ทเพื่อซื้อน้ำดื่มแก้กระหาย แต่แทนที่จะหยิบขวดน้ำสำหรับตัวเองเพียงขวดเดียว เธอก็หยิบอมยิ้มรสโคลาที่ตนชอบ เครื่องดื่มผสมคอลลาเจนที่ลั้มโอชอบดื่ม และเครื่องดื่มแก้เมาค้างสำหรับบิดาด้วยอีกขวด ต่อให้ปากบอกว่าไม่สนใจ แต่พอเอาเข้าจริงเธอกลับนึกถึงพวกเขาก่อนเสมอ เพราะอย่างไรครอบครัวยุคนี้ก็คือครอบครัว

“ทั้งหมดทกลีบบาทครับ ตายโหง!”

และก็เป็นอีกครั้งที่พนักงานแคชเชียร์ผงะเมื่อเห็นหน้าเธอ เธอละหน้ายกับโมเมนต์นี้เต็มทน

“คนคะ ไม่ใช่ผี และยังไม่ได้อายุโง่งมด้วยคะ” พรนาราบอกอย่าง
 เช้งๆ ในขณะที่พนักงานคนนั้นขี้ตมอมองเธอซ้ำๆ “หกสิบบาทถ้วนไม่ใช่ใหม่
 คะ”

พนักงานพยักหน้า แม้จะได้รับการยืนยันว่าไม่ใช่ผีก็ตาม แต่เขาก็ยัง
 ตูมิท่าที่หวาดๆ อยู่ดี รับเงินไปแล้วก็มีมือไม้สั่นจนทำเศษเหรียญบาทและ
 เหรียญสตางค์ที่เธอยื่นให้ร่วงกราว บางส่วนกระเด็นกระดอนไปบนพื้น

“อะ...ขอโทษครับ”

“ไม่เป็นไรคะ เดี่ยวฉันช่วยเก็บให้” เธอบอกอย่างใจกว้าง ก้มลงไป
 ช่วยเก็บเหรียญอีกแรง รวบรวมว่าความดีข้อนี้จะทำให้อีกฝ่ายซึ่งใจจนเลิก
 กลัวเธอได้ แต่ก็ลำบากกว่าที่คิดเพราะเหรียญบางส่วนกลิ้งหายเข้าไปใต้ชั้น
 วางสินค้า ทำให้เธอต้องมะงุมมะงาหราอยู่บนพื้นพักหนึ่ง ในระหว่างที่เธอ
 กำลังเพียรพยายามล้างเหรียญออกจากใต้ชั้นนั้นเอง บานประตูของมินิมาร์ท
 ก็เลื่อนเปิดออก คงจะมีลูกค้าใหม่เข้ามา นั่นละ เพราะเธอได้ยินเสียงกริ่งหน้า
 ประตูร้านดังขึ้นด้วย ลูกค้าใหม่เดินตรงไปหยิบสินค้าที่ตู้หน้าและเดินมาหยุด
 ที่เคาน์เตอร์จ่ายเงิน

“รอสักครู่ นะครับ” แคชเชียร์บอกลูกค้าใหม่ คงจะรอให้เธอเก็บ
 เหรียญเสร็จแล้วกลับมาจ่ายเงินก่อนตามคิวกระมัง แต่เธอก็ยังเก็บเหรียญ
 ไม่ครบเสียที

“ขอโทษนะคะ ขอเวลาแป๊บหนึ่ง ฉันเก็บเก็บเหรียญที่เหลือได้ครบ
 แล้ว” หญิงสาวที่แนบหน้ากับพื้นพูดเสียงอู้อี้ ปลายนิ้วเกี่ยวเหรียญห้าสิบบ
 สตางค์เหรียญสุดท้ายได้แล้ว แต่พอจะดึงมือออกมากลับดึงออกไม่ได้เพราะ
 ดึงซอกใต้ชั้น “โธ้ย แป๊บหนึ่งคะ มือฉันติด รอเดี๋ยว!”

แต่คำว่า ‘แป๊บหนึ่ง’ ของเธอคงนานเกินกว่าจะรอคอย ในที่สุดลูกค้า
 คนนั้นก็ตัดสินใจที่จะขอแทรกคิวเพื่อจ่ายเงินก่อน แต่ปัญหาคือเขาไม่ได้
 ทำแค่นั้นนะสิ ไม่รู้ว่าทนสภาพน่าเวทนาของเธอไม่ได้หรืออย่างไร เขาจึง
 ตัดสินใจที่จะจ่ายเงินในส่วนของเธอด้วย

“ของลูกค้าคนนั้นยังขาดอีกเท่าไรครับ” ลูกค้าหนุ่มเหลือบมองสินค้าที่วางอยู่บนเคาน์เตอร์ ก่อนจะบ่นไปไปยังกันโต้งๆ ของสาวเจ้าที่กำลังมะงุมมะงาหราบนพื้น แม่ไม่เห็นหน้าเพราะมีชั้นวางบังตาอยู่ แต่เขาก็พอจะเดาสีหน้าของเธอตอนนี้ได้ เธอคงต้องกำลังลำบากมากแน่

“ก็...” แคชเชียร์ก็ลงไปนับเหรียญในมือของเขาในส่วนที่เก็บมาได้ “ตอนนี้ขาดอีกห้าสิบบาทครับ”

“ถ้าอย่างนั้นช่วยนำห้าสิบบาทนั้นบวกเพิ่มเข้าไปในบิลผมด้วยครับ เตี่ยผมจ่ายเอง”

แม่จะงุนงง แต่พนักงานก็ทำตามที่ลูกค้ารายนั้นบอกแต่โดยดี พอจ่ายเงินเสร็จ ลูกค้าผู้มีน้ำใจก็ออกจากร้านไป ไม่ถึงสองนาที่ต่อมาพรนาราซึ่งเก็บเหรียญได้สำเร็จแล้วก็แจ้นกลับมายังเคาน์เตอร์ แต่ก็พบความจริงว่ามีคนชำระเงินในส่วนที่ขาดให้เธอแล้ว

“อะไรนะคะ ลูกค้าคนนั้นจ่ายเงินให้ฉันหรือ” เกษตรกรสาวทวนคำอย่างตกใจ “เขาไปทางไหนแล้วคะ!”

“เห็นเดินเลี้ยวไปทางด้านโน้น” พนักงานชี้ไปยังนอกร้าน “คุณจะไปขอบคุณเขาหรือครับ”

พรนาราไม่ตอบ แต่วิ่งออกมานอกร้าน เหลือบมองซ้ายแลขวาอย่างค้นหาลูกค้าหนุ่มคนนั้นแบบร้อนใจ เธอไม่รู้หรือว่าเขาเพียงแต่ชี้เกี้ยวจรอคิวหรือนึกสงสารเธอ แต่เธอไม่ต้องการเงินเขารอก เธอไม่ได้นำสมเพชขนาดนั้น เธอสอดสายตามองหาคนที่น่าจะใช้เขาเพื่อคืนเงินให้ แต่คนที่เดินถือขวดเครื่องดื่มแถวนั้นก็มิหลายคนจนเธอไม่แน่ใจว่าเป็นคนไหน ในระหว่างที่กำลังจะถอดใจแล้ว ดวงตาก็เหลือบไปเห็นชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่คนหนึ่งหิ้วถุงพลาสติกซึ่งมีตราของมินิมาร์ทแห่งนี้เดินอยู่ริมทาง เขาตั้งขวดน้ำออกจากถุงขวดหนึ่งและยกขึ้นดื่ม ก่อนจะเดินตรงไปขึ้นรถเอสยูวีที่จอดอยู่ใกล้ๆ

“คุณคะ เตี่ยมาก่อน!” พรนาราตะโกนเรียก แต่ก็ไม่ได้ทำให้ชายคนนั้น

หันกลับมามองแต่อย่างใด แม้จะเห็นเพียงหลังไวกๆ แต่สังเกตจากท่าทาง และเสื้อผ้ารัดกุมทันสมัยที่เขาสวมใส่ก็ไม่ใช่คนแก่เสียหน่อย เหตุใดจึงหู่ตั้งไม่ได้ยินที่เธอเรียกกันนะ “รอก่อนค่ะ มาเอาเงินของคุณคืนไปเลยนะ คุณ... กลับมานี่ก่อน คุณทำลิบบาท!” หญิงสาววิ่งตามไปพลางร้องเรียกไปพลาง แต่ก็ไม่ได้ทำให้คุณชายทำลิบบาทหันกลับมา เขาขึ้นรถยนต์และขับจากไป ต่อหน้าต่อตา ทั้งให้พรนาราหอบแฮ่ก สูดดมยาหอมด้วยความชุ่มชื่นเคือง บ้าที่สุด ไวกจริงๆ เลยนะคุณชายทำลิบบาท!

ระหว่างที่กำลังคิดสาปแช่งอีกฝ่ายนั้นเอง สมานิชของพรนาราก็ถูก หันเหไปด้วยสายเรียกเข้า เธอยกโทรศัพท์ที่ขึ้นมารับ มันเป็นสายของผู้จัดการ สถานที่ของกองถ่ายละครที่เคยติดต่อกับเธอไว้ก่อนหน้านั้นนั่นเอง กองถ่าย ละครในช่องดังกำลังจะยกกองกันมาใช้โรงของเธอเป็นสถานที่ถ่ายทำละคร เรื่องใหม่ชื่อว่า ‘เจ้าสาวไกลปืนเที่ยง’

“สวัสดีครับ คุณพอลลี่ ผมต้นนะครับ โลเกชั่นแมนเนเจอร์ของกองฯ ที่เคยประสานงานกับคุณไว้เมื่อคราวก่อน ไม่ทราบว่ามีผมได้ไหมครับ”

“ค่ะ จำได้ มีอะไรให้รับใช้หรือเปล่าคะคุณต้น” เธอปรับน้ำเสียงอย่าง อ่อนหวาน เพราะตระหนักได้ว่าอีกฝ่ายคือลูกค้าชั้นดี แน่หนอนว่าในการเข้า ใจของเธอเป็นสถานที่ถ่ายทำต้องจ่ายเงินค่าเช่ามากพอสมควร

“คือผมจะโทร. มาคอนเฟิร์มเรื่องการเข้าไปใช้สถานที่ที่ไร่ของคุณ วันมะรืนนี้นะครับ”

“เอ๊ะ! วันมะรืนนี้หรือคะ ไม่ใช่ว่าพวกคุณจะมากันสับดาทหน้าหรือ”

“เปล่าครับ เรามีการเปลี่ยนแปลงคิวนิดหน่อย ลูกน้องของผมไม่ได้ ประสานงานกับคุณพอลลี่หรือครับ”

“ไม่ะคะ ฉันก็เพิ่งได้ยินจากคุณเต๋อนี่นี่ละ”

“อ้อ ถ้าอย่างนั้นคงเกิดการสื่อสารผิดพลาดแน่เลย ต้องขอโทษด้วย นะครับ แต่เราขอเข้าไปใช้สถานที่ที่วันมะรืนนี้ได้หรือเปล่า มันฉุกฉินจริงๆ

พอดีว่านักแสดงนำของเรื่อง คุณนานะเธอไม่มีคิวให้เรา เราเลยต้องเร่งวันถ่ายทำให้เร็วขึ้นอีกหน่อย”

ไม่ใช่ว่าเธอไม่เข้าใจเหตุผลของผู้จัดการโลเกชั่น เธอเข้าใจว่าการจัดวางคิวมีการเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลาอยู่แล้ว แต่การที่เธอเพิ่งได้ยินชื่อ ‘นานะ’ เป็นครั้งแรกทำให้เธอตกใจมาก เพราะมันไปพ้องกับชื่อของเพื่อนสมัยมัธยมซึ่งตอนนี้กลายเป็นนักแสดงแถวหน้าของเมืองไทยไปแล้ว

“นานะที่คุณแต่พูดถึงนี่ใช่ นานะ นันทวดี หรือเปลาคะ” พรณาถาม ก่อนหน้านั้นเธอแม้แต่สนใจเรื่องเงินค่าเช่าสถานที่ ไม่ได้สนใจรายละเอียดด้วยซ้ำว่านักแสดงมีใครบ้าง แต่ตอนนี้คงต้องสนใจแล้วละ และก็เหมือนฟ้าผ่าลงมากลางใจเมื่อได้รับการยืนยันจากปลายสาย

“ใช่แล้วครับ คุณนานะ นันทวดี ชูป’ตาร์’ของเมืองไทยคนนั้นละ อ้าว นี่คุณพอลลี่ยังไม่ทราบหรือครับว่าคุณนานะรับบทเป็นนางเอกของเรื่องนี้”

นางเอก...ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าสาวแจ่มที่สุดในโรงเรียนเมื่อหลายปีก่อน จะกลายเป็นซูเปอร์สตาร์ของเมืองไทยไปแล้ว ส่วนตัวเธอคนที่เคยพอบที่สุด ในโรงเรียนนะหรือ ตอนนี้มีแต่คนวิ่งหนีเพราะคิดว่าเป็นผี เหตุใดสวรรค์ถึงใจดำกับเธอนัก บางทีโลกก็ไม่ต้องกลมและพรหมก็ไม่ต้องลิขิตให้พวกเธอสองคนกลับมาพบกันอีกก็ได้ หากมันจะทำให้เธอต้องเจ็บช้ำน้ำใจและสังเวชตัวเองขนาดนี้

“ผมรู้ว่ามันออกจะรบกวนคุณพอลลี่ยไปหน่อย แต่ยังไงรบกวนคุณจัดเตรียมสถานที่ให้เราด้วยได้ไหมครับ เราจำเป็นต้องใช้มันภายในวันมะริินนี้ ก็อย่างที่รู้คุณนานะเธอคิวทองมาก มันเลยไม่ได้จริงๆ ครับ”

“คะ ฉันทเข้าใจ ถ้าอย่างนั้นฉันจะจัดเตรียมสถานที่ไว้ให้พร้อม พบกันวันมะริินนะคะ” พรณาตบปากรับคำด้วยเสียงแผ่วเบา แล้วรีบวางสายไปก่อนที่เธอจะหมดความอดทนที่จะยั้งน้ำตา ยิ่งกล่าวถึงนันทวดี เธอก็ยิ่งรู้สึกหดหู่ อดเปรียบเทียบตนเองกับเพื่อนเก่าไม่ได้ เพราะเพื่อนมีทุกอย่างที่เธอ

อยากได้อะไรก็มี ไม่ว่าจะรูปลักษณ์ เงินทอง ชื่อเสียง และ 'เขา' คนนั้น
 นั้นทวดดีมีเขาคนนั้นอยู่เคียงข้าง เขา...คนที่เป็นรักแรกของเธอ

พรนาราเดินข้ามถนนกลับมายังรถกระบะของตัวเองด้วยอาการ
 คอตก ในร้านจำหน่ายอาหารสัตว์ เจ้าของร้านและครอบครัวกำลังฆ่าเวลา
 ขณะเฝ้าร้านด้วยการดูโทรทัศน์ บนหน้าจอกำลังฉายภาพของนันทวดดี
 อีกแล้ว ไม่ว่าจะภาพยนตร์ ละคร บนหน้าหนังสือพิมพ์ นิตยสาร ป้าย
 โฆษณาทั่วเมือง หรือกระทั่งในโลกออนไลน์ก็มีแต่หน้าและชื่อของหล่อน
 เต็มไปหมด หล่อนสวยโดดเด่นทุกที่และเป็นที่ยรักทุกที่เช่นกัน

หญิงสาวยืนเหม่อมองดูนันทวดดีผ่านหน้าจอ ในโทรทัศน์กำลังเสนอ
 สกู๊ปข่าวน่ายินดีที่หล่อนหมั้นหมายกับแฟนหนุ่มอย่างเป็นทางการ และ
 ตอนนีหล่อนก็กำลังยิ้มกว้างให้กล้อง ชูมือขึ้นอวดแหวนเพชรหลายกระรัต
 ที่ซิงกฤต ผู้เป็นคู่หมั้นสวมให้หล่อน ทั้งคู่ดูมีความสุขกันมาก

ขอบตาของผู้เฝ้ามองร้อนผ่าว น้ำตาเอ่อปริ่ม เธอรู้ว่าตนเองนิสัย
 ไม่ดี แทนที่จะยินดีไปกับภาพที่เห็น เธอกลับทำใจไม่ได้ เพราะความทรงจำ
 เก่าๆ ผุดขึ้นมาหลอกหลอน ภาพที่ซิงกฤตยิ้มให้เธอ ดีต่อเธอ จนเขาเข้ามา
 นั่งในหัวใจของเธอยังคงแจ่มชัดไม่ว่าเวลาจะผ่านไปกี่ปี ที่ตรงนั้น...ตรงข้างๆ
 เขา มันควรจะเป็นของเธอไม่ใช่หรือ

ทำไม...ทำไมกันล่ะ เธอทำผิดอะไรหนักหรือ ทำไมเธอถึงไม่มีสิทธิ์ที่จะ
 มีความสุขเหมือนคนอื่นเขาบ้าง เธอเกลียดความอยุติธรรม เกลียดความ
 โศคร้ายที่เธอพบ เกลียดทุกสิ่งทุกอย่างที่เธอมีอยู่ตอนนี้...เกลียดที่สุด!

พรนาราปรคองตนเองกลับมาขึ้นรถและขับออกไปตามทาง แต่
 สุดท้ายเธอก็ฝืนตัวเองไม่ไหว ต้องจอดรถข้างไร่เนาเพื่อจะพบบ้านร้างให้
 สะอึกสะอื้นเสียให้พอ หากวันนั้นพ่อไม่ด่วนล้มละลาย หากเมื่อวันนั้นเธอ
 ไม่ต้องออกจากโรงเรียนแล้วย้ายมาอยู่ในที่ไกลแสนไกล เธอคงจะได้มี
 โอกาสโด่งดังเป็นดาว ได้มีโอกาสสรรภาพความรู้สึกกับซิงกฤตและมีความสุข
 ไปแล้ว คนที่ยืนอยู่ตรงนั้นควรจะเป็นเธอไม่ใช่คนทวดดีสิ

ครั้งร้องไห้มากก็ยิ่งรู้สึกเหนื่อยและกระหายน้ำขึ้นมาอีก พรณาจึงสูดน้ำหายใจแล้วเอื้อมมือไปคว้าขวดน้ำที่ซื้อจากร้านมินิมาร์ทขึ้นมาดื่ม ทำให้อมยิ้มรสโคลาลิ่งออกมาจากถุงด้วย อมยิ้มรสโคลาเป็นขนมที่เธอชอบรับประทานตั้งแต่เด็ก ไม่เพียงแต่เป็นขนมในความทรงจำ แต่ยังเป็นขนมที่ทำให้นึกถึงเพื่อนเก่าอีกคนของเธอด้วย... เพื่อนสนิทในวัยเด็กซึ่งเธอพยายามหลบเลี่ยงไม่ติดต่อกันมาหลายปีแล้ว

‘อย่าร้องไห้ ยิ่งนายร้องไห้ให้พวกนั้นก็ยิ่งชอบใจนะสิ เอ้านี่...ฉันให้กินแล้วไม่ต้องร้องนะ เจ้าตัวเล็ก’

ภาพของเด็กหญิงพรณาผุดขึ้นมา เธอเฝื่อนอมยิ้มลูกกลมๆ ให้เด็กชายตัวเล็กผอมแกร็นคนหนึ่งเพื่อเป็นการปลอบใจจากการถูกกลั่นแกล้ง เด็กชายลิ่งเอยู่ชั่ววินาที ก่อนจะรับอมยิ้มไปดูตลกทั้งๆ ที่ยังสูดน้ำหายใจ

‘อร่อยหรือเปล่า’

เด็กชายพันฤทธิ์พยักหน้าหงิกๆ และเริ่มยิ้มออก

‘อร่อย ชอบใจนะ พอลลี่’

‘ต่อไปถ้าใครมารังเกาหนายอีก บอกฉันนะ อย่ามัวแต่ร้องไห้แบบนี้ฉันจะลุยให้เอง’

‘ทำยังไง เธอจะไปต่อยกับเจ้าพวกนั้นหรือยังไง’

‘ไม่อะ ฉันมีวิธีที่ดีกว่านั้นเยอะ’

‘วิธีอะไร’

‘ฉันจะไปฟ้อง ผอ. ให้ละสิ พ่อฉันเป็นเพื่อนกับ ผอ. บริจาคเงินให้โรงเรียนนี้ตั้งเยอะแยะ ผอ. ยอมทำตามที่คุณพอลลี่ปกอกอยู่แล้ว ฉันจะบอกให้ ผอ. ไปไล่เจ้าพวกบ้านนอกให้หมดเลยคอยดู!’

เด็กชายอึ้ง ก่อนจะปล่อยเสียงหัวเราะออกมาดังลั่น เชื่อเขาเลยสมกับเป็นควีนพอลลี่ผู้ทรงอิทธิพลจริงๆ

‘หัวเราะอะไร นายไม่เชื่อฉันอะ’

‘เปล่า ใครจะกล้าไม่เชื่อควีนพอลลี่กันล่ะ’

พรนารายณ์มั่งกว้าง กอดเพื่อนของเธออย่างปกป้อง ตบหลังเพื่อนแปะๆ
 ‘ต่อไปนี่ไม่ต้องกลัวอะไรอีกแล้วนะ ฉันจะไม่ยอมให้ใครมารังแกนาย
 ได้อีก เจ้าตัวเล็ก’

‘ขอบใจนะ แต่เล็กเรียกฉันว่าเจ้าตัวเล็กได้แล้ว ฉันมีชื่อนะ’
 ‘ทำไมล่ะ ก็นายตัวเล็กกว่าฉันนี่ เป็นเจ้าตัวเล็กแบบนี้น่ารักออก!’
 ‘คอยดูแล้วกัน ลักวันหนึ่งฉันจะตัวโตกว่าเธอให้ได้เลย พอลลี’
 ‘หือ นายเนียนะจะตัวโตกว่าฉัน’ พรนารายณ์จมุกเป็นเชิงไม่เชื่อ
 ‘ใช่ ลักวัน และอีกอย่างหนึ่งนะ...’

ใบหน้าของพันธุธิ์ซบสีชมพู เขย่งทำขึ้นสุดตัวเพื่อยกแขนขึ้น
 โอบกอดตบเพื่อนสาวอย่างเขินๆ

‘อีกอย่างหนึ่งฉันอยากให้เธอรู้ไว้ ลักวันหนึ่งในอนาคตข้างหน้า ฉัน
 จะเป็นฝ่ายปกป้องเธอบ้าง พอลลี’

เธอไม่รู้หรือกว่าสิ่งที่เพื่อนพูดหมายความว่าอย่างไร แต่นับแต่นั้น
 ก็ไม่มีใครกล้ารังแกเพื่อนของเธออีกจริงๆ อมยิ้มรสโคลากลายเป็นไอเท็ม
 ระหว่างเธอกับเพื่อนไปในที่สุด แม้พวกเธอจะขาดการติดต่อกันไปเพราะ
 สิ้นธรรลัมละลายเลยทำให้เธอต้องระหกระเหินมาปักหลักในชนบทและเธอ
 ก็ย้ายถิ่นกว่าจะติดต่อกับเขาก็ก แต่เห็นสิ่งนี้ที่ไรเธอก็นึกถึงเพื่อนของเธอ
 ทุกครั้ง

เจ้าตัวเล็ก...ตอนนี้ชายเป็นยังงี้บ้าง ที่อเมริกาอากาศหนาวหรือเปล่านั้น
 เธอรู้ว่าการจลาจลระหว่างเธอกับพันธุธิ์ไม่น่าประทับใจ ครั้งสุดท้าย
 ที่พบกัน เธอพูดจาแรงๆ ไล่เพื่อไล่เขาไปด้วยซ้ำ เธอจึงไม่ควรมีหน้าห่วงหา
 ถึงเขาหรอก แต่อย่างว่าละบางครั้งคนเราก็มักจะห้ามความรู้สึกตัวเองได้ยาก
 โดยเฉพาะอย่างยิ่งในความสัมพันธ์ของเพื่อนสนิทที่เติบโตมาด้วยกัน
 นานเพียงใดก็ย่อมจะห่วงใยกัน

หญิงสาวหยิบอมยิ้มมาแกะห่อและอมมันไว้ในปาก รสชาติหวานๆ
 ของมันทำให้เธอรู้สึกดีขึ้นจากความเจ็บปวดและโศกเศร้า แม้จะเพียง

เล็กน้อย แต่ก็เพียงพอแล้วที่จะทำให้เรามีแรงที่จะปาดน้ำตาและขับรถ
ต่อไปจนถึงบ้าน

เสียงเพลงอาร์แอนด์บีซึ่งดังกระหึ่มในหูฟังแบบไร้สายทำให้ผู้หนึ่ง
อยู่หลังพวงมาลัยรถเอสยูวีคันหรูไม่ได้ยินเสียงโทรศัพท์ จวบจนกระทั่ง
เพลงสุดท้ายในเพลย์ลิสต์ได้บรรเลงจบลง เขาก็เพิ่งสังเกตเห็นว่ามีสายโทรศัพท์
จากบิดาซึ่งเขาไม่ได้รับหลายสาย ชายหนุ่มลดความเร็วรถยนต์ลง และ
ต่อสายกลับไปยังบิดาทันที

“ว่าไงครับ ท่านประธานพนัส มีอะไรให้ผมรับใช้”

“อย่ากวนพ่อ เจ้าลูกคนนี่นี้ ทำไมไม่รับสาย พ่อโทร. หาตั้งหลายครั้ง
แล้ว”

ชายหนุ่มหัวเราะ การได้หยอกล้อบิดาบ้างก็ดีเหมือนกัน

“ขอโทษครับ พ่อตีผมเปิดเพลงฟังเสียงดังเลยไม่ได้ยินเสียงโทรศัพท์
พ่อโทร. หาผมมีเรื่องอะไรหรือเปล่า”

“มีนะสิ พ่อว่าจะชวนแกมากินข้าวที่บ้าน คำนี้มีส่วนคนสำคัญของ
บริษัทแวมมาด้วย พ่ออยากให้แกได้ทำความรู้จักเขา ไหนๆ แกก็จะขึ้นแท่น
เป็นผู้บริหารในอีกไม่นานนี้แล้ว จำเป็นต้องทำความรู้จักคนไว้หลายๆ”

“ผมทราบครับ แต่คงต้องไว้โอกาสหน้าแล้วละ ตอนนี้อยู่อีसान
คงกลับไปไม่ทันมื้ออาหารค่ำ”

“อีसान?” พนัสทวนคำอย่างแปลกใจ “ทำไมแกล้งพื้นที่เรื้อนทะเล ถ้า
พ่อจำไม่ผิด งานสุดท้ายของแกจะเริ่มสัปดาห์หน้าโน่นเลยไม่ใช่หรือ”

งานสุดท้ายที่บิดาว่าหมายถึงการฝึกงานครั้งสำคัญ ก่อนที่เขาจะ
เปลี่ยนบทบาทเป็นรองประธานในบริษัท VVIP ซึ่งเป็นธุรกิจเกี่ยวกับการ
รักษาความปลอดภัย เขาหวังสุดใจว่าความรู้และทักษะซึ่งเขาฝึกฝนมาจาก
อเมริกาคงจะช่วยพัฒนาธุรกิจของครอบครัวได้บ้างไม่มากนักน้อย

“ใช่ครับ ที่จริงงานเริ่มสัปดาห์หน้า แต่ลูกค้าของเราเปลี่ยนตารางงาน

เป็นวันมะรืนนี้ ผมเลยต้องเดินทางมาเซอร์เวย์พื้นที่ก่อน”

“แน่ใจนะที่ล่องหน้ามาก่อนแบบนี้เพราะแค่เรื่องงานอย่างเดียว”
พนัสถามอย่างเดาใจได้ ซึ่งก็ไม่ผิดจากที่คาดเพราะดูเหมือนบุตรชายจะมี
จุดประสงค์อื่นในการเดินทางมาก่อนกำหนดเสียมากกว่า

“ที่จริงผมอยากแวะมาพบใครคนหนึ่งก่อนเริ่มงาน”

เพียงแค่ว่าเท่านั้นบิดาก็ทราบแล้วว่าบุตรชายหมายถึงใคร

“เจ้าพิท” พนัสเรียกบุตรชายอย่างอ่อนใจ “ลืมไปแล้วหรือว่าเด็ก
คนนั้นเป็นคนโล่แกลอง แล้วนี่จะไปพบเธออีกให้มันได้อะไรขึ้นมา เธอคง
ไม่อยากพบหน้าแกลหรือก”

“เธอไม่อยากพบผมก็ไม่เป็นไร แต่ผมอยากพบเธอครับ”

ยามที่กล่าวถึงเด็กคนนั้นที่ไร น้ำเสียงของพันธุท์จะอ่อนโยนทุกครั้ง
ไม่ได้มีแววโกรธเคืองใดๆ เลยด้วยซ้ำ นั่นทำให้ผู้เป็นพ่อต้องเลิกหัดทาน
และเปลี่ยนมาเป็นการอวยพรแทน

“ถ้าอย่างนั้นพ่อขอให้แกลได้พบคนที่อยากพบแล้วกัน”

“ขอบคุณครับ” พันธุท์ตอบรับคำอวยพรของบิดาด้วยรอยยิ้ม
หลังจากวางสายโทรศัพท์ที่ไป สารทิหนุ่มจึงมุ่งหน้าไปหาคนที่เขาถวิลหา มือ
ใหญ่เอื้อมหยิบอมยิ้มรสโคลาขึ้นมาแกะห่อและชิมรส รสชาติของมันยัง
หวานอร่อยไม่เคยเปลี่ยนไปจากความทรงจำ

‘เจ้าตัวเล็ก เจ้าตัวเล็ก’ เสียงใสๆ ที่เรียกเขายังก้องในความทรงจำ
หากวันนี้เขาได้พบ ‘เธอ’ อีกครั้ง อมยิ้มนี้คงต้องยิ่งหวานล้ำกว่าที่เคยกิน
เป็นแน่แท้

พันธุท์ขี่รถมาจนถึงหมู่บ้านแห่งหนึ่ง แม้จะเสียเวลาไปไม่ใช่น้อย
เพราะจีพีเอสนำทางพาเขาหลงทางเข้ารกเข้าพง แต่ในที่สุดเขาก็มาถึง
จุดหมาย ท่ามกลางทุ่งนาที่ขนาบสองข้างทาง เขาเลี้ยวรถเข้ามาบนถนน
ดินลูกรังและจอดสนิทที่หน้าบ้านหลังเล็กๆ หลังหนึ่ง

นานแค่ไหนแล้วนะที่เขาไม่ได้มาที่นี่...ช่วงเวลาห่างจากเธอยาวนาน

ราวกับทั้งชีวิต

ชายหนุ่มก้าวลงจากรถ ดวงตาสีน้ำผึ้งมองบ้านหลังน้อยด้วยความ
คิดถึงจับใจ ไม่ใช่ตัวบ้าน แต่เป็นคนที่อาศัยอยู่ภายในนั้นต่างหาก หัวใจ
ของพันธมิตรตื่นระริวด้วยความตื่นเต้น

พอลี่...ฉันกลับมาตามสัญญาแล้ว!

๒

หนอยอยากมีผิว!

การได้ระบายความน้อยเนื้อต่ำใจในชีวิตด้วยการร้องไห้บ้างก็ดีเหมือนกัน แม้มันจะไม่ช่วยให้ปัญหาหายไป แต่ก็ช่วยระบายความเครียดในใจลงบ้าง ทำให้หญิงสาวมีเรี่ยวแรงทำงานต่อแม้จะด้วยอาการซังกะตายก็ตามที

หลังจากนำข้าวของที่ซื้อไปเก็บและให้แก่คนที่ต้องการแล้ว พรนารา ก็ปลีกตัวมาทำงานสุดท้ายของวันด้วยการให้อาหารสัตว์ที่โรงเรือนปลายนาไร่ของเธอแม่ไม่ใหญ่โตแต่ก็มีการทำเกษตรกรรมแบบครบวงจร กล่าวคือมีทั้งการปลูกพืชและเลี้ยงสัตว์ ทั้งหมู ไก่ เป็ด วัว และควาย ผลผลิตที่ได้ก็ไว้กินไว้ใช้เองในครัวเรือน ส่วนที่เหลือก็แบ่งขาย ไม่ได้มีรายได้มากนัก เรียกว่าแค่พออยู่ได้ สำหรับคนอื่นอาจจะพอใจในความเป็นอยู่นี้ แต่สำหรับเธอไม่ใช่ เธอไม่เคยพอใจในความเป็นอยู่นี้เลย

ตั้งนั้นเวลารู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจกับชีวิตเธอจึงชอบมานั่งปรับทุกข์กับพวกสัตว์ในไร่ รู้ว่าพวกมันฟังไม่เข้าใจ แต่อย่างน้อยก็รู้สึกว่ามีคนรับฟัง ก็อย่างทีรู้บิดาก็มีวแต่เมา ส่วนส้มโอก็ฟังเรื่องเดิมาๆ นี้และปลอบใจจนเมื่อ

แล้ว เธอจึงเหลือแต่พวกสัตว์นี่ละเป็นเพื่อนปรับทุกข์ ซึ่งวันนี้ถึงคิวของ เจ้าหมูที่จะอยู่เป็นเพื่อนเธอ

“ขบใจที่อุตสาห์ฟังฉันบนนะ เจ้าอู๊ด พวกแกฟังฉันบนมาตั้งนาน คงจะเหนื่อยและหิวกันแล้วสินะ เอ้านี้ กินเยอะๆ” เกษตรกรสาวเทอาหารใส่รางให้หมูน้อยเป็นการตอบแทน พวกมันสายกันกลมตุ๊กตุ๊กก็ชิมพุงเข้ามาแย่งกันกินอาหารอย่างทิวโหย ทั้งๆ ที่เพิ่งกินมื้อก่อนไปได้ไม่กี่ชั่วโมง

สบายใจจริงนะเจ้าพวกนี้...บางครั้งเธอก็อยากจะใช้ชีวิตอยู่ให้ได้เหมือนอย่างพวกมันเหมือนกัน ที่แค่กินอิ่มและนอนหลับก็มีความสุขได้ ส่วนเธอนะหรือ ไม่ว่าจะกินอะไรหรือทำอะไรก็ฝืนๆ ไร้ความสุขไปหมด จึงได้ซุบผอมลงๆ รวากับมีพยาธิแย่งกินสารอาหารอยู่เต็มลำไส้

เมื่อเทอาหารให้สัตว์ครบทุกตัวแล้ว พรนาราจึงเตรียมจะนำภาชนะไปเก็บล้าง แต่เพิ่งจะเดินออกมาที่หน้าโรงเรือนก็พบส้มโอที่วิ่งกระหืดกระหอบมาตามเธอพอดี คงจะรีบร้อนมาตามมากเพราะในมือยังถือขวดเครื่องดื่มผสมคอลลาเจนที่เธอซื้อมาให้อยู่เลย

“มีอะไร ส้มโอ เดียวก็หกล้มหรือก หนกก่อนหน้าทิ่มดินไปรอบหนึ่งแล้วยังไม่เซ็ดอีกหรือไง” พรนาราเตือน เพราะคราวก่อนส้มโอสิ้นล้มจนแขนเดาะ ทำให้เธอต้องรับ-ส่งพาไปหาหมออยู่พักหนึ่งจึงรู้สึกเป็นห่วง

“แหะๆ หนูฟ้าวมานำเอื้อยนี้ละ (หนูรีบมาตามพี่นี้ละ)”

“มาตามพี่ทำไม มีเรื่องอะไรหรือเปล่า”

ส้มโอพยักหน้าแล้วชี้ไปยังอีกฟากหนึ่งของไร่ที่ซึ่งมองเห็นกระท่อมหลังน้อยของเธอลิบๆ

“มีผู้ชายผู้หนึ่งมาหาเอื้อย (มีผู้ชายคนหนึ่งมาหาพี่)”

“ผู้ชาย?”

“แม่นแล้วคำ หล่อแสง (ใช่แล้วคำ หล่อมาก)”

“หล่อมากด้วยหรือ ใคร”

“ฮึๆ ไปเบิ่งเดี้ยวเอื้อยกะฮู้เอง (ไปดูเดี้ยวพี่ก็รูเอง)”

ก็ไม่รู้ทำไมส้มโอจึงได้ทำตัวน่าสงสัยนัก นอกจากไม่ยอมบอกว่าผู้ขายคนนั้นคือใครแล้วยังหัวเราะคิกคักอีกต่างหาก ถามอะไรก็ไม่ยอมอธิบายเพิ่ม สุดท้ายหญิงสาวจึงต้องเดินไปพบแขกเองให้เห็นกับตา เมื่อไปถึงก็เห็นว่าผู้มานั่งรอเธออยู่ที่แคร่หน้ากระท่อม แต่บรรยากาศโดยรอบมันมืดเสียจนเธอไม่แน่ใจว่าอีกฝ่ายเป็นใคร เพราะเห็นเพียงเงาตะคุ่มๆ จึงต้องใช้วิธีการร้องทักออกไปก่อน

“มาหาฉันหรือคะ”

แขกคนนั้นลุกขึ้นจากแคร่ และเดินตรงเข้ามาหา เมื่อเข้ามาใกล้ในระยะที่รัศมีแสงจากโคมไฟส่องถึง พรณารจึงเห็นใบหน้าของแขกคนนั้น มันเป็นใบหน้าที่ทำให้เธอผงะไปชั่ววินาที

ไม่จริงนะ...เขามาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร!

“ลุงหม้ย!” หญิงสาวจ้องมอง ‘สม้ย’ ชายวัยห้าสิบกว่าซึ่งมีตำแหน่งเป็นผู้ใหญ่บ้านอย่างตกใจ นี่นะหรือผู้ขายหล่อมักของส้มโอ เธอโดนน้องสาวเล่นเข้าให้แล้วสินะ “ลุงหม้ยมาทำอะไรที่บ้านหนูคะ!”

ลุงสม้ยผู้มีรูปร่างหน้าตาเหมือนผู้พันร้านโก๋ทอดชื่อดังทำหน้าที่เก็บกระชับผ้าขาวม้าที่ผูกบนเอวด้วยห่วงทำเป็นการเป็นงานเหมือนจะมาเจรจาเรื่องสำคัญ ซึ่งไม่ได้ทำให้เธอสบายใจเลย เพราะถ้าลุงสม้ยโผล่มาที่ไรต์องมีเรื่องให้ช่วยทุกที และส่วนใหญ่มักเป็นเรื่องที่เธอไม่ค่อยพิศวาสที่จะทำด้วยสิ

“ลุงสิมาขอให้พอลลีไปปักตะไคร้ในงานบวชลูกชายลุงแห่ (ลุงจะมาขอให้พอลลีไปปักตะไคร้ในงานบวชลูกชายของลุงหน่อย)”

นั่นไง...ภารกิจของเธอมาอีกแล้ว ไม่รู้ทำไมตั้งแต่เธอย้ายมาอยู่ที่นี้เธอก็ถูกให้วุ่นวายๆ ยัดเยียดให้ทำหน้าที่ ‘เทพีปักตะไคร้’ ประจำหมู่บ้านทุกคนให้เหตุผลว่าเป็นเพราะเธอสวยและสวยที่สุด แต่เธอคิดว่านั่นคือคำโกหกซัดๆ เหตุผลจริงๆ น่าจะแค่เพราะเธอเป็นคนเดียวในหมู่บ้านที่ยังหา ‘สามี’ เป็นตัวเป็นตนไม่ได้ทั้งทางนิตินัยและพฤตินัยมากกว่า ถ้าไม่นับ

ส้มโอที่ยังไม่เติบโตเป็นหญิงสาวเต็มตัวนะนะ

“ปักตะไคร้อีกละ ถ้าลุงจะมาด้วยเรื่องนี้ละก็...หนูขอผ่าน!” พรณา
ปฏิเสธ ไม่ใช่ว่าไม่อยากจะช่วย แต่เธอทำหน้าที่นี้มาหลายงานแล้ว เธอเบื่อ
หน่ายกับมันเต็มทน มันคือที่ได้ช่วยเหลือคนในหมู่บ้าน แต่ในขณะเดียวกัน
มันก็เป็นการย้ำปมในใจเธอไปด้วยว่าจนปานนี้เธอยังหาสามีไม่ได้ “ทำไมลุง
หมี้ยไม่ไปขอให้ส้มโอช่วยแทนละคะ ส้มโอก็ทำได้เหมือนกัน”

“อีส้มโอมันบ่เอาทางนี้เลย กะเลยต้องเป็นหน้าที่ของพอลลีนี่ละ มีอ
วางอันดับหนึ่งในการปักตะไคร้ ขอร้องละ ซอยลุงแหงเด้อ (ส้มโอมันไม่เอา
ทางนี้เลย ก็เลยต้องเป็นหน้าที่ของพอลลีนี่ละ มีอวางอันดับหนึ่งในการปัก
ตะไคร้ ขอร้องละ ช่วยลุงหน่อยนะ)”

“ไม่ใช่ว่าหนูไม่อยากช่วยนะคะ แต่หนูหน่ายกับหน้าที่นี้จริงๆ ทำไม
ต้องเป็นหนูทุกที”

“เอ้า กะในหมู่บ้านเฮา มีพอลลีผู้เดียวที่มีมีเฝเอา (เอ้า ก็ในหมู่บ้าน
เรา มีพอลลีคนเดียวที่ยังไม่มีเฝใครเอา)”

“ลุงหมี้ย เบบได้เบาคะ พุดแบบนี้หีบมีตมาแพงกันเลยดีกว่า!”

พอเห็นว่าหญิงสาวหน้าจ้ำหน้างอ ผู้ใหญ่บ้านก็รู้ว่าตนมาผิดทางเสีย
แล้ว จึงหัวเราะกลบเกลื่อนรีบแก้สถานการณ์ด้วยการกล่าวขอโทษและยื่น
ข้อเสนอใหม่

“เอ้าจั่งซี ถ้าพอลลียอมซอยลุง ลุงลียอมแบ่งน้ำเชื้อบักอ้อดมาให้
อีโบเป็นจั่งได้ละ (เอาอย่างนี้ ถ้าพอลลียอมช่วยลุง ลุงจะยอมแบ่งน้ำเชื้อ
ไปอ้อดมาให้อีโบเป็นยังงีละ)”

ก็ว่าจะทำเป็นใจแข็งและส่งแขกกลับบ้านแล้ว แต่ครั้นได้ยินข้อเสนอ
ของลุงสมัยก็จำต้องหยุดไต่ตรงตรง เพราะตอนนี้เธอกำลังอยากได้ลูกควาย
เพิ่มพอดี หากได้นำเชื้อจากควายพ่อพันธุ์ดีๆ อย่างที่อ้อดมาผสมแล้ว เชื่อ
ว่าน้องโบ ควายสาวของเธอต้องคลอดลูกควายที่มีคุณภาพ ขายได้ราคาดี
เป็นแน่แท้

เอากี่เอา...หลับหูหลับตาอีกครั้งจะเป็นอะไรไป

พอคิดได้อย่างนั้นพรนาราจึงตอบตกลง แต่เนื่องจากงานบวชจะเริ่มตั้งแต่ตอนเช้ามืดและบ้านของผู้ใหญ่สมัยก็อยู่ห่างไปพอสมควร ผู้ใหญ่สมัยจึงชักชวนให้เธอไปนอนค้างที่บ้านของท่านในคืนนี้เพื่อความสะดวกในการทำพิธีและช่วยงาน โดยให้นอนในห้องของลูกสาวท่านที่ออกเรือนไปกับชาวต่างประเทศแล้ว เธอไม่ขัดข้องอะไรเพราะรู้จักมักคุ้นกับครอบครัวนี้และสนิทสนมกับภรรยาของผู้ใหญ่บ้านด้วย แต่ที่ห่วงก็คือบิดาที่นอนเฝ้าอยู่ที่บ้านต่างหาก ยังดีที่ส้มโอรีบปากว่าจะช่วยดูแลให้ในระหว่างที่เธอไม่อยู่หนึ่งคืน เธอจึงคลายความวิตกและจากมาได้

ครั้งนี้พอหญิงสาวจากไปได้พักหนึ่ง ส้มโอซึ่งกำลังอุ่นอาหารที่พรนาราทำเอาไว้ให้สินธรรับประทานก็ต้องร่วมมือจากงานที่ทำมาต้อนรับแขกใหม่อีกราย แต่เป็นแขกหนุ่มที่ทำให้เด็กสาวถึงกับมองตาค้าง เพราะใบหน้าคมกระจ่างนั้นแม้จะมองในแสงรำไรของโคมไฟก็ยังคงงามราวเทพสร้าง คือไม่เข้มไม่บาง ทรงปากได้รูป จมูกโด่งกำลังดี แนวกรามคมสันแข็งแรง และที่สะกดสายตาที่สุดคงเป็นนัยน์ตาสีน้ำผึ้งชวนฝันนั้น ขนาดส้มโอที่มีรสนิยมชอบสาวหล่อและไม่ได้รู้สึกเป็นพิเศษกับเพศชาย ยังแอบชื่นชมในใจว่าเขามีเสน่ห์มากจริงๆ ทั้งหล่อทั้งล้ำขนาดนี้แน่นอนว่าเขาไม่ใช่คนในหมู่บ้าน เพราะหากใช่ สาวๆ ในหมู่บ้านก็คงจะรอกกรี๊ดกร๊าดโอบป้าคนนี้นักและคงไม่ยอมรีบออกเรือนกันตั้งแต่แตกเนื้อสาวแน่

“อ้ายมาหาผู้ใดคะ (พี่ชายมาหาใครคะ)” เด็กสาวเดินออกไปต้อนรับเมื่อเห็นว่าชายหนุ่มด้อมๆ มองๆ อยู่สักพักแล้ว ภาวนาไม่ให้อีกฝ่ายตอบกลับมาเป็นภาษาเกาหลี ไม่เช่นนั้นเธอคงต้องไปรับประทานเป็นแน่แท้ เพราะพูดอะไรไม่ได้เลยนอกจากคำว่า ‘อั้นยอ’ กับ ‘กิมจิ’

“พี่มาหาพอลลี เธออยู่บ้านไหม พี่เป็นเพื่อนเธอ”

โล่งใจไปหน่อยที่พี่ชายคนนี้เป็นคนไทย นอกจากหน้าจะหล่อเบี๊ยะแล้ว

น้ำเสียงยังละมุนหูอีกด้วย ไม่นุ่มนวลเกินไป แต่ในขณะที่เดียวกันก็ไม่กระด้างเช่นกัน

“เอื้อยพอลลีบ้อย ไปชอยงานบวชลูกชายผู้ใหญ่บ้าน กลับมื่ออื่น อ้ายเป็นหมู่เอื้อยแม่บ่บ่ ลีให้ไทร. หาหรือเอาเบอร์ติดต่อบ่คะ (พี่พอลลีไม่อยู่ ไปช่วยงานบวชลูกชายผู้ใหญ่บ้าน กลับพุงนี้ พี่ชายเป็นเพื่อนพี่พอลลีใช้ใหม่ จะให้ไทร. หาหรือเอาเบอร์ติดต่อบ่คะ)”

พันธุท์เสียบไปราวกับครุ่นคิดอยู่ ใจจริงที่เขาเดินทางมาล่วงหน้าก็เพื่อจะพบพรณาและคุยกันเป็นการส่วนตัวก่อนเริ่มงาน แต่ในเมื่อคลาดกันอย่างนี้ก็ช่วยไม่ได้ แม้จะนำเสียดาย แต่เขาก็ต้องถอยไปก่อน

“ไม่เป็นไร พี่ฉันลัษพอลลีดี เธอไม่ชอบให้นำเบอร์เธอไปแจกใคร สุ่มสี่สุ่มห้า เดียวพี่ขอเธอเองเมื่อเจอตัวละกัน ชอบใจนะ พี่กลับก่อนดีกว่า”

“คะ ลีให้บอกเอื้อยบ่คะว่าผู้ได้มาหา (คะ จะให้บอกพี่พอลลีใหม่คะว่าใครมาหา)”

“ควีนพอลลี” พันธุท์ตอบยิ้มๆ ดวงตาดูอบอุ่นเมื่อกกล่าวถึงเพื่อนสาวคนสนิท “แค่บอกอย่างนี้ไปก็พอ เธอจะรู้ว่าพี่เป็นใคร”

ห้องหับของลูกสาวผู้ใหญ่สมัยถือว่ากว้างขวางและมีสิ่งอำนวยความสะดวกหลายอย่าง แม้จะไม่หรูหราเท่าในเมืองกรุงแต่ก็ถือว่าดีกว่าห้องของเธอมากโขอยู่ ทำให้เธอไม่มีปัญหาในการนอนค้างที่นั่นเลย ส่วนป่าอากาศกรรยาของลุงสมัยก็ดูแลเธอเป็นอย่างดี ทำกับข้าวกับปลาเลียขมิ้นไม่ให้เธออดอยาก ดังนั้นพรณาจึงตั้งใจว่าจะช่วยงานบวชของลูกชายพวกท่านอย่างดีที่สุดเป็นการตอบแทน เธอตื่นตั้งแต่เช้ามีดมาช่วยพวกท่านเตรียมข้าวของในงานมงคล แต่นั่นไม่ใช่ประเด็นสำคัญในการมาครั้งนี้ หลักใหญ่ใจความมันอยู่ตรงพิธีปักตะไคร้เสียมมากกว่า

หญิงสาวคุกเข่าลงกับพื้นกลางแจ้ง ในเมื่อมีตะไคร้และธูปกำมือหนึ่ง เธอยกมือขึ้นพนมและแหงนหน้ามองฟ้า ก่อนจะตั้งจิตอธิษฐานในวันนี้

อากาศดี ฝนไม่ตก เมื่ออธิษฐานแล้วจึงปักยอดตะไคร้ที่มลงดิน โดยเอาโคนขึ้นฟ้า ไม้รู้ว่าเหตุนั้นเป็นเหตุบังเอิญหรือพิธีกรรมของเธอได้ผล จากตอนแรก ที่ฟ้าปิดและดูครึ้มๆ พอเธอปักตะไคร้เสร็จเพียงไม่นานฟ้าก็เปิด แสงแดดสว่างไสว ครอบครัวผู้ใหญ่สมัยและเหล่าชาวบ้านที่มาช่วยงานต่างปรบมือชวดๆ ให้เธอด้วยความชื่นชม

“ป้าดๆ คักขนาด สมตำแหน่งเทพปักตะไคร้ประจำหมู่บ้านเฮฮาอีหลี (ไอ้โห่ สูดยอด สมตำแหน่งเทพปักตะไคร้ประจำหมู่บ้านเราจริงๆ)”

โดยปกติแล้วเมื่อคนเราได้รับคำชมเชย มันควรจะดีใจ แต่เธอกลับไม่ค่อยรู้สึกเช่นนั้น อาจเพราะเธอไม่ยินดีในความเป็นเทพอะไรนี่ตั้งแต่แรกก็ได้

“เก่งแะ เอ็งปต้องเอาผัวกะได้ พอลลี บมีผัวปตายตัว (เก่งแท้ เอ็งไม่ต้องมีผัวก็ได้นะ พอลลี ไม่มีผัวก็ไม่ตายนี่)”

พวกผู้เฒ่าผู้แก่ในงานพูดกับเธอ ไม้รู้เพราะชื่นชมจริงๆ หรือแค่อยากบุญชัยเธอเพื่อประโยชน์สุขของคนในหมู่บ้านกันแน่ แต่จะเพราะอะไร เธอก็ไม่กล้าถามอยู่ดี จึงได้แต่ยิ้มเจื่อน ทั้งๆ ที่ในใจตะโกนร่ำร้องเป็นชเชนี้โหยแล้วว่า...

“ไม่นะ ใครไม่ตาย แต่หนูตายแน่ หนูอยากมีผัวใจจะขาด!”

ครั้งภารกิจทุกอย่างลุล่วงพรนาราก็บอกลาผู้ใหญ่และมุ่งหน้ากลับบ้าน แต่ในระหว่างเดินทางกลับส้มโอก็ต่อสายโทรศัพท์มาหาเธอ ตอนแรกที่ได้รับสายเธออดกังวลไม่ได้ว่ามีเรื่องอะไรเกิดขึ้นหรือไม่ กลัวเหลือเกินว่าบิดาของเธอจะมาแล้วไปก่อเรื่องอะไรอีก แต่สุดท้ายก็เพียงกังวลไปเองเพราะเหตุที่ส้มโอโทร. มา นั่นคือการแจ้งว่าเมื่อคืนนี้มีแขกคนหนึ่งแะมาหาเธอ แถมบอกว่าเขาเป็นเพื่อนเธออีกต่างหาก

เพื่อน...ใครกัน เพราะตั้งแต่เธอย้ายจากกรุงเทพฯ มาใช้ชีวิตที่นี่ ก็ไม่มีใครที่เธอจะเรียกว่าเพื่อนได้เต็มปากเลย นอกจากคนในหมู่บ้านซึ่งก็รู้จักหน้าค่าตากันดีอยู่แล้ว แต่ครั้งถามส้มโอว่าอีกฝ่ายเป็นใครก็ไม่ได้รู้อะไร

มากขึ้น เพราะเขาคคนนั้นไม่ได้หั้งซื้อเอาไว้ รู้เพียงว่าเขาหล่อมากเท่านั้น

“หล่ออีกแล้ว ไม่ต้องมาแกลงพี่เลยนะ สัมโอ หนก่อนก็บอกว่าหล่อมาก แล้วเป็นไง ลุงสมัยเนี่ยนะ หนนี้พี่ไม่เชื่อเธอหรอก”

“บ่ๆ เป็นหล่ออีหลี หนูปได้ตั๊วะ คือจ้งดารา หล่อดักหล่อแห่น หล่อกระด้อกระเตี้ย (ไม่ๆ เขาหล่อจริงๆ หนูไม่ได้โกหก ยังกับดารา หล่อมากๆ)”

เพื่อนของเธอที่หน้าตาหล่อเหลา ทั้งยังหน้าตาเหมือนดาราย่างนั้น หรือ เธอเ็นก็ไม่ออกเลยสักคนจนกระทั่งสัมโอให้ข้อมูลใหม่ว่าฝ่ายนั้นหั้งคำพูดบางอย่างไว้ให้เธอด้วย

‘ควีนพอลลี’

นั่นคือฉายาของเธอสมัยที่เธอยังเป็นสาวพอบอยู่ในโรงเรียนมัธยมเอกชน หากเขารู้ฉายานี้ก็แปลความได้ว่าเขาเป็นเพื่อนเก่าสมัยนั้น แต่ใครกันละ นึงคิดไปสักครู่ภาพสองหนุ่มหล่อประจำโรงเรียนก็ผุดขึ้นมาในความคิด หนึ่งคือเพื่อนสนิทของเธอ และอีกหนึ่งคือรักแรกของเธอ!

ปัญหาคือหมายถึงใครกันละ แต่ไม่ว่าเป็นใคร เธอก็ไม่เห็นเหตุผลที่สองคนนั้นจะมาอยู่ที่นี้เพื่อตามหาเธอได้เลย พันธุหรืออยู่ที่อเมริกา ส่วนชินกฤตก็คงอยู่ที่กรุงเทพฯ เพื่อคอยพะเน้าพะนอคู่หมั้นอย่างนั้นทวดิ

เดี๋ยวนะ...นั้นทวดิจริงหรือ

ถ้าอย่างนั้นเป็นไปได้ไหมที่เขาจะติดตามนั้นทวดิมาที่นี่ด้วย เพราะเจ้าหล่อนต้องมาถ่ายละครเรื่องใหม่ที่ไรของเธออยู่แล้ว เธอรู้ว่ามันเป็นข้อสันนิษฐานบ้าๆ แต่ถึงรู้เช่นนั้นความหวังลมๆ แล้งๆ นี้ก็ช่วยเยียวยาหัวใจของเธอดีเหลือเกิน เขาบอกว่าเขาจะมาพบเธอใหม่ ซึ่งก็แปลความได้ว่าเขาอาจจะแวะมาหาเธออีกครั้งในวันนี้ก็ได้ พอตระหนักได้ว่าหนุ่มในดวงใจอาจจะโผล่มา มันก็ช่วยไม่ได้เลยที่พรนาราจะไม่เป็นตัวของตัวเอง และกระสับกระส่ายตลอดทั้งวัน แม้จะมีภาระหน้าที่ที่ต้องจัดเตรียมไว้ให้พร้อมสำหรับกองถ่ายละครที่จะเดินทางมาถึงในวันพรุ่งนี้ แต่เธอก็ตั้งสมาธิให้จดจ่อกับ

งานแทบไม่ได้เลย ในหัวมัวแต่ครุ่นคิดเรื่องของชินกฤต ส่วนดวงตาก็คอยแต่สอดสายมองหาเขา

เธออยากพบเขามาก แต่อีกใจก็กลัวเขาจะผิดหวังที่เห็นสารรูปของเธอ เพราะตอนนี้เธอไม่เหลือเค้าของเด็กสาวแสนเพอร์เฟกต์สมฉายาคิวินพอลลี่อีกแล้ว

“กองถ่ายหนัง เฝ้านิมาถ่ายอยู่ไฮ้เธอมี้อื่นแม่บ่คะ (กองถ่ายหนังเขาจะมาถ่ายทำที่ไร่เราวันพรุ่งนี้ไซ้ใหม่คะ)” สัมโธภามในขณะที่กำลังช่วยพรนาราจัดเตรียมสถานที่ในไร่ให้เรียบร้อยอีกแรง เพราะสินธรมิ่ลู่ขึ้นมาช่วยทำอะไรเลย นอกจากนอนเหมามดสภาพอยู่ในบ้าน

“อิม มาพรุ่งนี้แล้ว ที่มงานเขาเลื่อนวันนะ”

“ตื่นตื่นแต่ เอื้อยนานะ หนูม่กตาราผู้นี้หลาย งามคักหุ่นดีแสง บ่น่าละจ้งว่าเป็นสาวในฝันของผู้บ่าวเบ็ดประเทศ ขนาดเป็นผู้หญิงคือกัน หนูยังหลงฮักนางเลย เอื้อยเคยเป็นหมู่กับเพิ่นอีหลีบ่คะ (ตื่นตื่นจ้ง พี่นานะ หนูชอบตาราคนนั้นมาก สวยและหุ่นดีสุดๆ ถึงว่าเป็นสาวในฝันของผู้ชายทั้งประเทศ หนูเป็นผู้หญิงเหมือนกันยังหลงรักนางเลย พี่พอลลี่เคยเป็นเพื่อนกับเธอจริงหรือคะ)”

พรนาราบ่นหน้าแทบไม่ถูก เธอรู้ว่านั่นทวดสวยไร้ที่ติสมกับคำชื่นชมจริงๆ จึงไม่แปลกที่สัมโธจะตื่นตื่น แต่ยิ่งเด็กสาวตื่นตื่น เธอก็ยิ่งสังเวชตัวเอง สุดท้ายจึงตัดบทแบบไม่อยากจะสนทนาต่อ เพราะยิ่งพูดเธอก็ยิ่งโกรธในโชคชะตามากขึ้นเท่านั้น

“จริง แต่ก็นานหลายปีแล้ว ตอนนั้นเธอยังไม่สวยเท่าตอนนี้หรือกเราหยุดคุยเรื่องนี่เถอะ เตี่ยจะทำงานเสร็จไม่ทันเวลา สัมโธทำความสะอาวดตรงบ่อน้ำนะ เตี่ยวพี่จะไปล้างคอกวัวสักหน่อย ถ้าปล่อยสกปรกจะดูไม่ดี” กล่าวเสร็จหญิงสาวก็ก้าวฉับๆ จากมาทันที เร็วชนิดที่ว่าไม่ยอมให้ใครได้มองเห็นแววตาเศร้าหมองของเธอเลย

เกษตรกรสาวจัดเตรียมสิ่งต่างๆ ในไร่ทันเวลาก่อนฟ้ามืด แม้จะ

ภูมิใจในผลงานแต่เธอก็รู้สึกผิดหวังอยู่หน่อยๆ เพราะไม่มีใครแวะมาหาเธอ
อย่างที่หวัง ไม่รู้ว่าทำไม...แต่วันนี้ก็ผ่านไปโดยไร้เงาของคนที่เธอรอคอย

“พีพีท กระเรียนขยับปีกแล้วครับ”

พันธุกรรมรับฟังการส่งข่าวจากทีมด้วยความสงบแต่ภายนอก แต่
ภายในเต็มไปด้วยความเสียดาย เมื่อวานเขาไม่พบพรานาธา จึงตั้งใจว่าเขานี้
เขาจะรีบออกจากโรงแรมในตัวเมืองแล้วไปหาเธออีกครั้ง แต่ทีมของเขาก็
รายงานมาว่า ‘กระเรียน’ ซึ่งเป็นโคดเนมที่ใช้เรียกลูกค้าของเขาเริ่ม
เคลื่อนไหวแล้ว ดังนั้นเขาจึงต้องเปลี่ยนแผนส่วนตัวและรีบออกไปรับลูกค้า
ตามหน้าที่ก่อน เพราะงานนี้เป็นงานสุดท้ายแล้ว อีกทั้งลูกค้าก็เป็นเพื่อนที่
รู้จักกันมาก่อน เขาจึงต้องทำหน้าที่บอดี้การ์ดให้ดีที่สุด ไม่ให้เสียชื่อเสียง
ของครอบครัว

บอดี้การ์ดหนุ่มไม่ต้องบินไปรับลูกค้าวิโอพีรายนี้จากกรุงเทพฯ อย่าง
ที่ตกลงกันได้ด้วยซ้ำ เพราะดูเหมือนว่าเธอจะติดสอยห้อยตามคู่หมั้นที่
บังเอิญมาติดต่อธุรกิจเรื่องสาขาในจังหวัดข้างเคียงพอดี เธอเลยถือโอกาส
มาพร้อมกับเขาเสียเลย แผนการไปรับที่กรุงเทพฯ จึงเปลี่ยนเป็นไปรับที่
สนามบินของจังหวัดแทน โดยรับช่วงต่อจากทีมลูกน้องซึ่งคอยดูแลเธอมา
ตั้งแต่ต้นทาง

“ไฮ~ พีท ไม่ได้เจอกันเสียนานเลยนะ”

ขึ้นชื่อว่ากระเรียน ก็มีบุคลิกนางพญาเซดเร็ดสมชื่อจริงๆ ด้วยสาย
อาชีพของเธอทำให้โดดเด่นกว่าผู้โดยสารคนอื่นในสนามบินราวกับมีสปอต-
ไลต์ส่องอยู่ตลอดเวลา จนพันธุกรรมมองเห็นได้แต่ไกลโดยไม่ต้องใช้ความ
พยายามด้วยซ้ำ

“นานะ”

นั่นทวดตี สาวลูกครึ่งไทย-ญี่ปุ่นเปิดยิ้มแก่ ยืนมือไปจับทักทายเพื่อน
เก่า ดาราสาวอยู่ในชุดมินิเดรสสีน้ำเงินฉลุลูกไม้ซึ่งตัดกับผมยาวประดับ

สีแดงเบอร์กันดี เธอคงแขนมากับคู่หมั้นหนุ่มของเธอ...ชินกฤต และที่
จริงทำย่ำทำหน้ำที่ลากกระเป๋าสัมภาระตามมาไกลๆ รวากับเป็นเบีคือ ไตรทศ
ผู้จัดการส่วนตัวของเธอ

“การเดินทางเป็นยังไง ทีมของฉันดูแลเธอดีไหม”

“ดีมาก ฉันแฮปปี้นะ ทีมของนายทำงานได้ดีกว่าทีมจากบริษัทเก่าที่
ฉันเคยจ้างตั้งเยอะ รายนั้นไม่ไหวแล้ว ทำงานหละหลวม เห็นข่าวใช้ใหม่ว่า
ฉันโดนป้าของใส่หน้าต้อนไปไซ้ตัว แยกที่สุด”

“เห็นแล้ว หมอนั้นเขาเป็นแฟนคลับเธอนี่”

“แฟนคลับบ้าง บอๆ แบบนี้ฉันไม่เอาหรอก มีอย่างที่ไหนป้าเมลิธ
ทานตะวันอัดหน้าฉันแล้วตะโกนชื่อตัวเองเพื่อให้ฉันจำเขาได้”

“สงสัยเขาเห็นหน้าเธอเหมือนแสมทาโร่ละมั้ง ของอรรอยที่สุดก็คือ
เมลิธทานตะวัน” ไตรทศเหยนั้นทวิตด้วยการร้องเพลงประกอบการ์ตูน
ล้อเลียน แต่ดูเหมือนดาราสาวจะไม่เข้าใจด้วย

“ไม่ไหวนะคะพี่ไตร หนูรับไม่ได้จริงๆ มีเม็ดหนึ่งกระเด็นเข้าคอหนู
ด้วย ล้าล้าจนหน้าเขียว เกือบติดคอตายไปแล้วเขียว ถ้าไม่ติดตรงต่อ
รักษาภาพพจน์นางเอก ป่านนี้หนูคงฟ้องมันให้ล้มจมไปแล้ว” ดาราสาวเบ้
หน้า ก่อนจะหันมาหาหัวหน้าบอดี้การ์ดคนใหม่ของเธอ “ก็อย่างที่เล่าไป ฉัน
เลยต้องเปลี่ยนมาจ้างบริษัทนายแทนนี้ไง ก็หวังว่านายจะไม่ทำให้ฉันผิดหวัง
นะ”

บอดี้การ์ดหนุ่มพยักหน้าอย่างให้คำมั่น

“แน่นอน บริษัทวีไอพีของเราดูแลความปลอดภัยของลูกค้าอย่างดี
ที่สุดอยู่แล้ว เธอวางใจเถอะ”

นั้นทวิตเปิดยิ้มพอใจ ก่อนจะหันไปผายมือแนะนำชายอีกสองคนซึ่ง
มาด้วยกันอย่างเป็นทางการ นั่นคือชินกฤตและไตรทศ สำหรับไตรทศ นี้
เป็นครั้งแรกที่พวกเขาได้พบกัน จึงไม่มีคำทักทายเป็นพิเศษมากไปกว่า
คำว่า ‘สวัสดี’ และ ‘ยินดีที่ได้รู้จัก’ แต่ในส่วนของชินกฤตนั้น ในเมื่อไม่ใช้

ครั้งแรกที่ได้พบกัน ตามหลักแล้วก็ควรจะมึ่ประโยคที่ทักทายมากกว่านั้น ลึกหน่อย แต่ครั้นเอาเข้าจริง พันธุท์ก็กลับนึกบทสนทนาอะไรไม่ออก เพราะลึๆ แล้วนับตั้งแต่สมัยเรียนเขาเองก็ไม่ได้ปลื้มนุ่นพีคนนี้อยู่แล้ว มีแต่พรนาราที่ขึ้นชอบชินกฤตอยู่ฝ่ายเดียว และเขาเองต้องรับหน้าที่ที่กลิ่นไม่เข้าค้ายไม่ออก คอยเป็นกามเทพสื่อรักให้เพื่อนสาวและนุ่นพีคนนี้อยู่บ่อยครั้ง

พันธุท์ก็มองชินกฤตอย่างประเมิน ฝ่ายนั้นไม่ได้ดูแตกต่างจากครั้งสุดท้ายที่เขาเห็นเมื่อหลายปีก่อน รูปร่างสูงใหญ่สมส่วน ส่วนใบหน้ารูปหัวใจก็ยังคงแวววาวหวานๆ เช่นเดิม ที่เปลี่ยนไปบ้างก็คงจะเป็นการแต่งกายที่ดูมีมาดเป็นผู้ใหญ่ขึ้น ทำให้ความหวานในแบบเด็กหนุ่มมุกตลกตบลงไปกลายเป็นชายหนุ่มเต็มตัว

“ไม่ได้เจอกันนานเลยตั้งแต่เรียนจบไฮสกูล เป็นยังไงบ้างล่ะ ได้ข่าวว่าเพิ่งกลับมาจากอเมริกาหรือ ดูดีขึ้นกว่าแต่ก่อนอีกนะ” ชินกฤตเป็นฝ่ายเริ่มต้นบทสนทนาตามประสาคนอัธยาศัยดี ทั้งหล่อ รวย และช่างเจรจาขนาดนี้ จึงไม่แปลกอะไรหากสาวๆ ต่างหลงเสน่ห์เขา

“ขอบคุณครับ พี่ก็เหมือนกัน”

“ไม่หรอก พี่ไม่ค่อยได้ดูแลตัวเองเท่าไร ช่วงนี้ธุรกิจมันยุ่งๆ ด้วยสิ” เขาเอ่ยอย่างถ่อมตัว เล่นเอาพันธุท์รู้สึกว่าเขาไม่มีมารยาทไปเลย เพราะไม่กระตือรือร้นที่จะตอบสนทนาด้วยสักเท่าไร “ว่าแต่ขอบใจนะที่ตัดสินใจมาช่วยดูแลความปลอดภัยให้ภาระระหว่างที่ถ่ายทำละครเรื่องใหม่” ชินกฤตกล่าวต่อ หลังจากพวกเขาเข้ามานั่งในรถตู้สีดำคันใหม่ที่พันธุท์จัดเตรียมไว้ให้แล้ว

“ยินดีครับ มันเป็นงานของผมอยู่แล้ว” สารถีนุ่นตอบ เขากำลังขับรถพาพวกนั้นหนีออกจากสนามบินตรงไปยังโรงแรมที่พักพร้อมกับทีมงานกองละครบางส่วนซึ่งเดินทางมาถึงกันบ้างแล้ว

“พี่จะอยู่ที่นี้กับนานะต่ออีกสองสามวันก่อนกลับไปทำงานที่กรุงเทพฯ”

ระหว่างที่พี่ไม่อยู่ก็ช่วยดูแลเธอให้ดีด้วยแล้วกัน ห้ามทำให้เธอมีอันตราย
แม้แต่ปลายเส้นผม เพราะเธอน่ะเป็นหัวใจของพี่ทั้งดวงเชียวละ” ชินกฤต
ผากฝังกับพันธุรีเสร็จ ก็หันไปสบตาคู่หมั้นสาวอย่างหวานซึ้ง

“พี่ชินละก็... ฮีๆ หัวใจทั้งดวงเลยหรือคะ”

“ใช่ล่ะสิ ทั้งสี่ห้องหัวใจเลยละครับ คนสวยของพี่”

พันธุรีบิตองคาของกระจกส่องหลังขึ้นเล็กน้อย พอให้ไม่เห็นฉาก
เลิฟซีนของคูรักที่หน้าเนียนกันอยู่บนเบาะหลังของรถตู้ ไม่ใช่เพียงเพราะไม่
พิสมัยอยากจะดู แต่มันทำให้เขารู้สึกแยแทนพรนารา เขารู้ว่าเธอเคยชอบ
ผู้ชายคนนี้มากแค่ไหน ถึงขั้นวางแผนจะสารภาพรักด้วยซ้ำ เขาเองก็ช่วย
ตระเตรียมแผนการนั้นให้เธอด้วย แต่แล้วแผนการก็พังทลายไปก่อนจาก
ข่าวการล้มละลายของสินธร ทำให้พรนาราต้องลาออกจากโรงเรียนกะทันหัน
และย้ายไปอยู่ที่อื่น

วันนั้นมันคือจุดจบความรักของพรนารา แต่ในขณะที่เดียวกันก็คือ
จุดจบความสัมพันธ์ของตัวเขาและเธอด้วย นับตั้งแต่วันนั้นพรนาราก็ตัดตัว
ออกหากจากเขา หลบเลี่ยงเขาทุกทาง เขาไม่รู้ว่ามันเป็นเพราะอะไร อาจเพราะ
เธออายุ อาจเพราะเธอไม่มั่นใจว่าใครจะยอมรับสภาพเธอได้ แต่สำหรับเขา
เขาไม่สนใจอะไรทั้งนั้น พรนารายังเป็นพรนาราคนเดิมเสมอ ไม่ว่าจะยากจน
หรือมั่งมี เธอก็เป็น ‘ควีนพอลลี’ ผู้ซึ่งปกป้องเด็กอ่อนแอไม่เอาไหนอย่างเขา
มาตลอด

ใช่... มีแต่เธอคนเดียวที่คนเดียวที่เขามองว่าเป็นคนพิเศษ

พันธุรีออกตามหาเพื่อนสาวของเขา จนในที่สุดก็พบว่าเธอกับบิตา
ไปใช้ชีวิตอยู่ที่บ้านไร่แถบอีสานซึ่งเป็นมรดกตกทอดของมารดาของเธอ
นั่นเอง เขาดีใจมากและรีบเดินทางไปพบเธอ แต่นอกจากพรนาราจะไม่ดีใจ
ที่พบเขาแล้ว เธอยังโกรธและไล่เขาไป หว่านการที่เขาเสนอตัวช่วยเหลือ
เป็นการดูถูกเธอ

‘นายตามฉันมาที่นี่ทำไม เพื่อมาดูความตกต่ำของฉันงั้นหรือ ฉัน

‘ไม่ต้องการความช่วยเหลืออะไรจากนายทั้งนั้น กลับไปในที่ที่นายควรจะอยู่ได้แล้ว!’

‘ฉันไม่ได้คิดอย่างนั้นเลย ฉันแค่อยากช่วยเธอ’

‘ช่วยหรือ อย่าพูดให้ข้าตึกว่า นายก็เป็นเด็กเหมือนกันกับฉัน จะช่วยเหลือฉันได้มีทราบ เงินหรืออำนาจก็ไม่มีเป็นของตัวเองสักอย่าง ทำอะไรก็ตั้งอยู่ใต้เงาของผู้ใหญ่ ดังนั้นนายช่วยฉันได้ด้วยการไล่หัวออกไปจากที่นี่ อย่าทำให้ฉันรู้สึกสมเพชตัวเองไปมากกว่านี้เลย ขอเรื่อง!’

‘แต่...’

‘ฉันเกลียดนาย ได้ยินไหม พิท ฉันเกลียดนาย!’

พันธุก็อึ้ง เพราะรู้ความหมายซึ่งซ่อนอยู่ในการเรียกชื่อเล่นของเขา มากกว่าฉายา การเรียกชื่อเล่นของเขามันหมายความว่าเธอไม่อยู่ในอารมณูปกตินั่นเอง

‘พอลลี...’

‘ฉันไม่ได้อยู่โลกเดียวกับนายอีกแล้ว พิท นายเข้าใจไหม ดังนั้นกลับไปซะ กลับไปอยู่ในโลกของนายและใช้ชีวิตอย่างมีความสุข อย่ามาให้ฉันเห็นหน้าอีก!’

คำขับไล่ไล่ส่งว่าหนักแล้ว แต่คำว่า ‘เกลียด’ ที่เขาได้รับจากพรนารา ยังคงติดเป็นฝันร้ายในหัวงำหนึ่งของเขาตลอดมา มันเจ็บทุกครั้งทีนึกถึง แต่ในขณะที่เดียวกันก็เป็นแรงขับเคลื่อนชั้นดีที่ทำให้เขาอยากจะรีบกลับมาทำตามสัญญาด้วยเช่นกัน

‘พอลลี เธอรู้ไหมว่าฉันเหมือนนุ้มเมอแรง ยิ่งเธอขว้างฉันไปแรง ฉันก็จะกลับมาหาเธอเร็วเท่านั้น’

หากในช่วงวัยนั้นเขายังเป็นเพียงเด็กหนุ่มที่ไม่มีทั้งเงินทองและอำนาจ เป็นของตัวเองจึงไม่สามารถทำอะไรเพื่อเธอได้ ถ้าเช่นนั้นเขาในวันนี้ละ เขาในวัยผู้ใหญ่เต็มตัวมีทั้งเงินทอง อำนาจ และความพร้อมที่จะดูแลช่วยเหลือเธอทุกทางแล้ว เธอยังจะปฏิเสธและผลักไสเขาไปอีกไหม

‘คนอย่างฉันไม่ยอมแพ้ง่ายๆ หรือคะ ฉันสัญญาว่าจะกลับมาหาเธออีกครั้ง ในวันที่ฉันเติบโตเป็นผู้ใหญ่กว่านี้ มีความพร้อมมากกว่านี้ ฉันจะกลับมาในแบบที่เธอปฏิเสธฉันไม่ได้อีก พอลลี และเมื่อถึงเวลานั้นเธอต้องเป็นฝ่ายรับฟังฉันบ้าง เพราะฉันก็มีความในใจที่อยากจะบอกให้เธอรู้มาตลอดเหมือนกัน’

คำสัญญาที่เขาได้ให้เธอไปวันนั้น ไม่ใช่เพียงคำสัญญาเลื่อนลอยจากผู้ผิดหวัง แต่มันคือคำสัญญาจากหัวใจของเด็กหนุ่มซึ่งเผื่อรักเผื่อรอเด็กสาวคนหนึ่งใต้เงาของมิตรภาพมาตลอดต่างหาก

กว่าพันธุธิ์จะส่งลูกค้าพร้อมผู้ติดตามเข้าไปพักในโรงแรมได้ก็หมดเวลาไปหลายชั่วโมง เพราะต้องตามประกบดาราสาวไปช้อปปิ้งในตัวเมือง และหาที่รับประทานอาหารค่ำ เขาอยู่จนกระทั่งแน่ใจว่าลูกค้าของเขาเข้าพักในโรงแรมโดยปลอดภัยแล้วจึงค่อยแยกตัวออกมา แต่ครั้งจะไปพบพรนาราในวันนี้เลยก็เกรงว่าจะเป็นการรบกวนเพราะดึกตื่นมากแล้ว เขาจึงตัดสินใจว่าจะรอจนถึงพรุ่งนี้เช้าดีกว่า เพราะอย่างไรก็ต้องเข้าไปที่ไร่เธอพร้อมกับนั้นหวดีและกองละครอยู่แล้ว

แน่นอนว่าการตัดสินใจหาโลเกชั่นคราวนี้ไม่ใช่เรื่องบังเอิญ แต่เป็นคำแนะนำจากเขาเอง เขาแนะนำให้ทีมงานเลือกไร่ของพรนาราเป็นสถานที่ถ่ายทำละคร โดยการประสานงานผ่านทางนั้นหวดีนั่นเอง เขาอยากทำงานไปด้วยควบคู่กับการเห็นหน้าพรนาราไปด้วย เขาอยากทำให้เธอเห็นว่ตอนนั้นเขามาไกลแค่ไหน และพร้อมแค่ไหนสำหรับการสร้างชีวิตครอบครัวกับคนที่รัก

ชายหนุ่มเอนกายลงนอนบนเตียงในห้องพัก ดึงลิ้นกจากลำคอขึ้นมาส่องกับแสงไฟนีออนในห้องเพื่อพิจารณา ในลิ้นกเกตมีรูปถ่ายของเขาและพรนาราในวัยเรียนกำลังยิ้มแย้มกอดคอกันอยู่

พอลลี ฉันคิดถึงเธอจริงๆ กลับมาคราวนี้ฉันหวังว่าเธอจะรับฟังสิ่งทีฉันอยากบอกด้วยนะ...

ต่อจากนั้นเขาจะไม่เก็บงำความรู้สึกและหลบอยู่ใต้เงาของคำว่า ‘เพื่อนสนิท’ เป็นไอ้ซี้ฉลาดผู้เสียสละตลอดกาลอีกแล้ว แต่จะขยับความสัมพันธ์เข้าไปใกล้เธอให้มากกว่าเดิมตามที่หัวใจปรารถนา

ไม่ใช่เพียงเพื่อน แต่เป็น ‘แฟนหนุ่ม’ และลงท้ายด้วยการเป็น ‘สามี!’

ปกติแล้วพรณารามักไม่ค่อยฝันสักเท่าไร เพราะความที่ทำงานในไอร์แลนด์ตั้งแต่เข้าจดยื่น พอหัวถึงหมอนปุ๊บเธอก็จะหลับเป็นตายเกือบทุกครั้ง แต่คืนนี้แปลก...แทนที่จะหลับเป็นตายเธอกลับฝัน แถมยังเป็นฝันที่ประหลาดที่สุด!

หญิงสาวฝันว่าตนกำลังทำหน้าที่เป็นเทพีปกตะไคร้ช่วยงานมงคลของชาวบ้านอยู่ดีๆ หลังจากที่เธอปักต้นตะไคร้ลงไปในดิน แทนที่ฟ้าจะเปิดแสงแดดสว่างไสว ฟ้ากลับดำทึบมึน ฝนเทกระหน่ำยังกับฟ้ารั่ว ทั้งฟ้าร้องฟ้าผ่าดังอื้ออึงราวกับมีเหตุอาเพศอย่างไรอย่างนั้น เสียงทำนองเพลงประกอบละครแนวเสียดสีในยุค ๕๐ ลอยขึ้นมาในหัว

ห้องฟ้าวิปริตแปรปรวนทันใด...พอลลิ~

สุดท้ายพายุก็เข้าและน้ำก็ท่วมทะลักยั่งกับเขื่อนแตก พรณารากฎกระแสลมกระแสน้ำพัดพาลอยไปไกล เธอพยายามตะเกียกตะกายขึ้นจากน้ำ แต่ก็ทำไม่ได้ สุดท้ายก็จมนลงไปใต้น้ำ แต่เธอไม่ได้ตาย เพราะในก้นบึ้งของกระแสน้ำอันเชี่ยวกรากมีวงแขนแข็งแรงของชายหนุ่มคนหนึ่งซึ่งเธอมองไม่เห็นหน้าโอบอุ้มเธอไว้อย่างแสนรัก

‘จับตัวได้แล้ว’

เสียงนั้นฟังดูคุ้นหูมากราวกับใครบางคนที่เรา รู้จัก แต่ยังไม่ทันนึกออกว่าเป็นใคร ฝ่ายนั้นก็หัวเราะร้ายใส่หน้า

‘ห้องฟ้าวิปริตแปรปรวนขนาดนี้ก็เพราะเธอนะ พอลลิ ต่อจากนี้เธออย่าปักตะไคร้ให้อายฟ้าดินอีกเลย ทั้งตำแหน่งเทพีนั่นเสีย เพราะต่อจากนี้ฉันจะทำให้เธอปักตะไคร้ไม่ได้อีก!’

ปากตะไคร้ไม่ได้อีก! พรนาราเบิกตาโพล่งอย่างตกใจ และก่อนที่จะหันได้ถามอะไรมากกว่านี้เธอก็สะดุ้งตื่นจากความฝันเสียก่อน หญิงสาวติดตัวขึ้นนั่ง ทั้งๆ ที่หายใจหอบถี่ เหงื่อแตกพลั๊ก ความฝันเมื่อครู่เหมือนจริงมากเสียจนเธอไม่แน่ใจว่ามันเป็นเพียงความฝันจริงๆ หรือเปล่า หรือเธอเผลอฝันที่นอนหรือไม่ เพราะจนปานนี้ยังจำความรู้สึกของสายน้ำเย็นๆ ที่ทะลักทลายใส่หน้าจนล้าลึกและหอมตัวเธอจนเปียกปอนได้อยู่เลย

ฝันว่าปากตะไคร้แล้วเกิดเหตุวิปริตอาเพศ นี่มันเป็นกลางบอกเหตุอะไรหรือเปล่านะ โบราณกล่าวไว้ว่าความฝันที่เกิดขึ้นวันเสาร์ในเวลายามสี่หรือตั้งแต่ตีสามไปจนถึงหกโมงเช้า มันแปลความได้ว่าความฝันจะเกิดขึ้นกับตัวคนที่ฝันเองและเป็นความจริง เป็นความจริงจริงนั่นหรือ ถ้าเช่นนั้นมันก็ดีความฝันได้อย่างเดียวสิว่า...

พรนาราหน้าแดงก่ำ จิกหมอนด้วยความขวยเขิน แม้จะห้วนๆ อยู่บ้าง แต่หัวใจกลับฟูฟ่องล่องลอยอยู่ดี พรหมจรรย์ของเธอกำลังจะถูกขยี้ และได้มีสามมีสี่ที่ใช้ใหม่!

๓

คนไม่น่าจดจำ

“ทำไมวันนี้อารมณ์ดีขนาดนี้ล่ะลูก เอ็ก...หรือว่าถูกหวย” ลินธ ซึ่งเพิ่งลุกขึ้นจากเตียงได้ไม่กี่ชั่วโมงหยิบเหล้ามาดื่มแล้วเดินหนีบขวดเหล้าโลหะสละเหล้าเข้ามาเอ่ยถาม ก่อนทิ้งตัวลงนั่งที่โต๊ะไม้ทรงกลมตัวเล็กๆ ซึ่งพรนาราจัดไว้สำหรับทำกิจกรรมอเนกประสงค์ทั้งรับประทานอาหาร ทำงาน และนั่งเล่น พอติดตามนั่งประจำที่ พรนาราในชุดกระโปรงผ้าฝ้ายพิมพ์ลายใหม่เอี่ยมลีซมพูก็ตักข้าวเข้ามาใส่ในจานให้ท่าน ทั้งๆ ที่ยังยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ ยิ้มเพลงไม่หยุด

“เปล่านั้น หวยนะถูกกินอีกตามเคย ที่หนูอารมณ์ดีเพราะเมื่อคืนนี้ฝันดีต่างหาก”

“ฝันดี? ฝันเห็นเลขเด็ดหรือ”

“ดีกว่านั้นอีกค่ะ หนูฝันว่าตัวเองปักตะไคร้ไม่ได้อีก”

“แล้วมันดียังไง”

“อ้าว ก็ดีตรงหนูกำลังจะมีผัวนะสิคะ!”

“ฮา!” ลินธถึงกับล่ำลักข้าวที่รับประทานเข้าไปออกมา “ลูกพูดอะไร

เนี่ย ลูกนะจะกำลังจะมี...”

“ใช่ค่ะ ถ้าปักตะไคร้อีกไม่ได้ ก็แปลว่าไม่ใช่สาวพรหมจรรย์ ถ้าไม่ใช่สาวพรหมจรรย์ ก็แปลว่าหนูจะต้องมีผิวในไม่ช้าก็เร็วไงพ่อ มันต้องเป็นผื่นบอกเหตุแน่ๆ!”

“ไม่ใช่ว่าพ่อไม่ยินดีด้วยหรอกนะ แต่ช่วยเพลๆ คำว่าผื่นนี่หนอยเถอะ ฟังแล้วจี้จี้หุยังงิงพิกล”

“ทำไมล่ะคะ ที่ผู้ชายยังเรียกเมียได้คล่องปากเลย ทำไมผู้หญิงจะเรียกผัวบ้างไม่ได้ ยุติธรรมหนอย ผัวๆ หนูจะมีผัวเป็นตัวเป็นตนแล้วค่ะ ไม่รู้ว่าเป็นใครเหมือนกัน แต่พ่อเตรียมรับลูกเขยไว้เลยนะ!”

หญิงสาวร้องเป็นทำนองอย่างมีความสุขตั้งชะนีป่าหาคู่ บรรยายภาคในวันนั้นดูสดใสกว่าที่เคยเป็น แม้แต่ข้าวปลาฝีมือเธอซึ่งปกติรสชาติดีกว่าไม้ดีตปากหนอยหนึ่ง วันนั้นก็ดูจะอโรยเป็นพิเศษด้วย

สินธรส่ายหน้า ก็ไม่อยากจะขัดความฝันของบุตรสาวหรอก แต่ตั้งแต่ย้ายมาอยู่ที่นี่ เขาก็ยังไม่เห็นว่าบุตรสาวจะได้ใกล้ชิดหนุ่มคนไหนเลย ที่จะเรียกว่าใกล้ชิดได้ก็มีแต่ ‘นิล’ ‘ไบรอัน’ ‘เคนนี่’ และ ‘ออสติน’ ที่ร้องอู๊ตๆ ก้าบๆ มอๆ อยู่ในโรงเลี้ยงนั้นแหละ นอกจากนั้นเขาไม่เห็นว่าการจะใช้เวลาร่วมกับมนุษย์เพศชายคนไหนสักคน

“แล้ววันนี้กองถ่ายละครจะมาแล้วใช่ไหม” บิดาถามต่อ คงไม่อยากจะเปิดประเด็นโต้แย้งอะไรด้วย เพราะไม่อยากจะเสี่ยงโดนบุตรสาวคว่ำโต๊ะอาหารต่างๆ ที่ยังกินไม่อิ่มดี

“ใช่ค่ะ สัมโอดีนเต็นจนออกไปยืนรอพวกเขาที่หน้าบ้านแล้ว เพราะเมื่อก็ทีมีงานโทร. มาบอกว่าอีกไม่เกินสิบห้านาทีน่าจะมาถึง”

“อืม แล้วพ่อต้องทำอะไรไหม”

“ไม่ต้องทำอะไรหรอกค่ะ พ่อแค่อย่าเมาแล้วก่อเรื่องก็พอ อ้อ สวมเสื้อตัวใหม่ที่หนูซื้อมาให้ด้วยนะคะ พ่อต้องแต่งตัวดีๆ จะได้ไม่อายคนอื่นเขา” ว่าแล้วหญิงสาวก็หยิบเสื้อเชิ้ตตัวใหม่ซึ่งซื้อจากร้านในตัวเมืองมาให้บิดา

ผลัดเปลี่ยน

พอเปลี่ยนแล้วสินธกรก็ดูดีมีมาดขึ้นจนเกือบจะเหมือนนักธุรกิจ ผู้ร่ำรวยคนเดิม หากตัดวงแขนที่หนีบขวดเหล้าและใบหน้าที่เมากริ้มๆ นั้น ออกได้ก็คงจะยิ่งเพอร์เฟกต์

“ต้องแต่งขนาดนี้เลยหรือลูก”

“ต้องสิคะ ทีมงานจากกรุงเทพฯ จะมาที่ไร่เราทั้งที ต้องแต่งตัวให้ เกียรติแขกหน่อย”

“แต่พ่อร้อน...เอิ๊ก ไม่แต่งไม่ได้หรือไง” สินธกรส่ายหน้าเรา ปลอดภัยๆ ที่คอออกเพราะรู้สึกร้อนจนเหงื่อแตก “พ่อไม่ได้สวมเสื้อผ้าแบบนี้มา ตั้งนานแล้ว ไม่ชิน”

“ใส่ไปสักพักเดี๋ยวก็ชิน ที่พ่อร้อนเพราะเหล้าคะ ไม่ใช่เพราะเสื้อผ้า ถ้าพ่อเลิกดื่ม พ่อก็จะหายร้อนเอง” พรณาราวนกลับหันคว้น เอ้อมมือไป กัดกระดาษกลับเข้าไปใหม่ให้สินธกรอย่างเรียบร้อย

เมื่อบิดารับประทานอาหารอิ่มแล้ว เธอก็ดึงท่านให้ลุกเดินตามมาเพื่อ ออกไปรอต้อนรับทีมงานที่หน้าบ้าน แต่ยกเอาเรื่อง เพราะพอเดินไปได้ไม่กี่ก้าว ท่านก็เซเซ่ดๆ ล้มกลิ้งไปบนลานดิน ทำให้พรณาซึ่งทำหน้าที่พุง ท่านมาพอลยสะดุดล้มตามไปด้วย เศษดินเศษผงเปื้อนเสื้อผ้าตัวใหม่ของ พวกเธอจนมอมแมม

“พ่อ! ชุคเหมือนหมดแล้ว!”

“ขอโทษ พ่อไม่ได้ เอิ๊ก...ตั้งจาย” สินธกรโบกมือไปบนอน บนแคร่หน้าบ้านต่างๆ ที่เนื้อตัวยังเปื้อนเศษดินแบบไม่สนใจอะไรทั้งนั้น “พ่อ จะนอนตรงนี้สักหน่อย ลมมันโกรกเย็นดี”

คนเป็นลูกตาเหลือกเมื่อได้ยิน รีบตรงเข้าไปทั้งดึงทั้งลากบิดาออกมา จากตรงนั้น

“พ่อนอนตรงนี้ได้สินะ เดี่ยวทีมงานจะมากันแล้ว!”

“ทำไมจะไม่ได้ พ่อจะนอนตรงไหนก็ได้ที่พ่อพอใจ เพราะนี่มัน

บ้านเราโง่ลูก”

“พ่อจะนอนตรงไหนก็ได้ แต่ต้องไม่ใช่ตรงนี้และตอนนี้นะคะ!”

“ทำมาย...ก็หนังสือตั้งแล้วหนังสือตามันก็หย่อนนี่นา พ่อว่าง พ่อจะนอนละ กูดไนต์”

“มากูตหนังสือไนต์อะไรตอนเช้า ลูกขึ้นเตียงนี้เลย พ่อต้องเข้าไปเปลี่ยนเสื้อผ้า และที่สำคัญพ่อจะมานอนตรงนี้ได้เด็ดขาด!” พรนาราชูพ่อพอดึงบิดาลงจากแคร่ไม่ไหวจึงหันไปเรียกเด็กสาวซึ่งกำลังวิ่งหน้าเร็ดมาแต่ไกลเพื่อขอแรงให้ช่วย “ส้มโอ มาช่วยพี่พยองพอกลับเข้าบ้านหน่อย!”

ส้มโอวิ่งหน้าเร็ดมาหาเธอ แต่ไม่ใช่เพื่อช่วยพยองพยองสินธรรเข้าบ้าน แต่เพื่อแจ้งข่าวว่ากองถ่ายละครเดินทางมาถึงกันแล้ว เป็นจังหวะนรกแท้ๆ เธออุตสาหะเตรียมการทุกอย่างไว้อย่างดี แต่ทุกอย่างก็มาพังลงแบบไม่เป็นท่าเลย สุดท้ายเธอก็ต้องทิ้งสินธรรให้นอนอยู่ตรงนั้น แล้วรีบออกไปต้อนรับทีมงานในฐานะเจ้าบ้าน ไม่มีเวลาแม้แต่จะผลัดเสื้อผ้าใหม่ด้วยซ้ำ ทำได้เพียงใช้มือปิดเศษดินเศษผงลวกๆ พอไม่ให้มันดูน่าเกลียดเกินไป

รถตู้หลายคันแล่นเข้ามาจอดที่หน้าไร่ ชนกงอทัพทีมงานฝ่ายต่างๆ พร้อมอุปกรณ์สำหรับการถ่ายทำเข้ามาปักหลักใช้สถานที่ เกษตรกรสาวไม่รู้ว่ใครเป็นใครด้วยซ้ำ เธอยกมือไหว้แขกทุกคนด้วยใบหน้าที่ยพยายามยิ้มแย้มให้มากที่สุด แต่ในโลกกลับยิ้มไม่ออก ไม่ใช่เพียงเพราะอากัปกิริยาที่แขกทุกคนสะดุ้งเข็ญยามที่เห็นเธอ แต่สภาพอันมอมแมมด้วยที่ทำให้เธอรู้สึกประหม่าและไม่มั่นใจ

ทั้งๆ ที่อยากจะสวยและดูดีที่สุดในวันพิเศษแบบนี้แท้ๆ แต่เธอก็ทำได้เพียงเท่านี้จริงๆ

“คุณพอลลี่ใช้ไหมครับ” ในระหว่างที่เกษตรกรสาวกำลังยืนคอดกอดอยู่ หนุ่มวัยสามสิบกว่า หน้าตาเรียบๆ คนหนึ่งก็เดินมาทักเธอ เธอจำได้ว่าเขาคือโลกเช็ชเมเนเจอร์จากรูปถ่ายที่เคยแลกเปลี่ยนกันไว้ทางข้อความ

“ค่ะ ฉันเอง นี่คุณเตีใช้ไหม”

อีกฝ่ายพยักหน้า ต้องยอมรับว่าเขารักษามารยาทได้ดี ถึงแม้จะตกใจจนผงะไปนิดหนึ่งก็ตามที่ตัวจริงของเธอดูโหดมกว่าในรูป แต่เขาก็พยายามรักษาอาการ ไม่ทำให้เธอเสียหน้า

“ขอบคุณนะครับที่อนุญาตให้เราใช้สถานที่ถ่ายทำ ต่อจากนี้อีกสี่เดือนเต็ม คงต้องรบกวนคุณพอลลี่แล้ว”

“ด้วยความยินดีค่ะ ถ้ามีอะไรขาดเหลือก็บอกได้ ว่าแต่ที่ทีมงานของคุณมาครบกันแล้วใช่ไหมคะ”

“ครบแล้วครับ กำลังบริฟกับผู้กำกับอยู่”

“อ้อค่ะ แล้วที่นักแสดง?”

“นักแสดงวันนี้มาเฉพาะคนที่มีความคิดถ่าย น่าจะมากันเกือบครบแล้วขาดแต่คุณหนะคนเดียวที่บอกว่าจะขอตามมาทีหลัง เพราะไม่ถนัดตื่นเช้า คุณพอลลี่ถามมีอะไรหรือเปล่าครับ”

“ไม่มีอะไรหรอกค่ะ ฉันแค่อยากจะทราบ เพราะถ้ามากันครบทุกคนแล้ว ฉันจะได้ไปจัดน้ำจัดท่าและเตรียมของว่างให้ทุกคน” พรณาราทอบรู้สึกใจชื้นขึ้นที่รู้ว่านั่นหวนดียังไม่มาทีนี้ในเร็วๆ นี้ เพราะเธอจะได้มีเวลากลับเข้าบ้านไปเปลี่ยนเสื้อผ้าใหม่และเตรียมสิ่งต่างๆ ให้พร้อมกว่านี้ เธอจะได้ไม่ขายหน้าเพื่อนเก่ามากนัก

อย่างไรก็ดี แผนการของหญิงสาวก็มีอันต้องสะดุดไป เพราะเมื่อเธอกำลังจะกลับเข้าไปในบ้านเพื่อช่วยส้มโอน้ำและของว่างมาเสิร์ฟให้ทีมงาน ‘กรแก้ว’ ผู้กำกับหญิงก็ปรีเข้ามาพูดคุยกับเธอก่อน เธอรู้ว่าหล่อนคงอยากทักทายและขอบคุณเธออย่างเป็นทางการในฐานะเจ้าของไร่ที่อุทิศส่วให้ยืมใช้สถานที่ แต่ยิ่งคุยก็ยิ่งติดลมยาว เธอหาช่องว่างในการปลีกตัวออกมาจัดการธุระส่วนตัวไม่ได้เลย จนกระทั่งดาราใหญ่เดินทางมาถึง ผู้กำกับจึงยุติบทสนทนาและปรีไปต้อนรับผู้มาใหม่ในที่สุด

“หนะ มาแล้วหรือที่รัก มาๆ พี่รอเธออยู่เลย!”

“สวัสดิ์ค่ะ พี่แก้ว หนูคงไม่ได้มาซ้ำไปใช่ไหมคะ” นันทวดิเดินฉับๆ

ตรงเข้ามาหาพร้อมกับผู้จัดการส่วนตัว

พรนาราใจหล่นวูบ รู้ดีแก่ใจว่ามันสายเกินกว่าจะวิ่งกลับเข้าบ้านเพื่อ
แปลงโฉมแล้ว เธอได้แต่ยืนมือเท้าเย็นเฉียบเป็นหุ่นไล่กาอยู่ตรงนั้นและ
ภาวนาอย่างบ้าคลั่งให้เห็นทวดที่ไม่เห็นเธอ

“ไม่ช้าๆ พวกพี่ต่างหากที่มาเร็วเกินไป”

“แห่ม พี่แก้วละก็...”

นั่นทวดตีสบปากจิบคอหัวเราะ วันนีหล่อนสวมชุดแม็กซีเดรสสีครีม
กับหมวกปีกสี่เหลี่ยมกัน เข้าคู่กับรองเท้าส้นสูงห้านิ้ว แม้จะดูไม่ค่อยเข้ากับ
สถานที่เท่าไร เพราะดูเหมือนจะไปเดินแฟชั่นเสียมากกว่า แต่ก็ต้องยอมรับ
ว่าหล่อนสวยสะกดจริง ๆ เป็นผู้หญิงที่ใช้คำว่า ‘สวย’ ได้ลื่นปลื้มมาก ดู
ไม่เหมือนเด็กสาวสุดแจ่มสวมแว่นตาหนาเตอะเมื่อสมัยเรียนเลย หล่อนมา
ไกลมากจริง ๆ

“เซตคิวกับฉากกันพร้อมหรือยังคะพี่”

“ใกล้จะพร้อมแล้วละ ว่าแต่นี่เดินทางมายากไหม จีพีเอสมันไม่ได้พา
ไปเข้ารกเข้าพงนะ”

“ไม่ยากเลยคะ พอดีบอดีการ์ดหนูเขารู้ทางเลยไม่ต้องพึ่งจีพีเอส”

“โซคดีไป พุดถึงบอดีการ์ด ได้ข่าวว่าเปลี่ยนบริษัทที่ดูแลเราใหม่
หรือ”

“ใช่ค่ะ เป็นบริษัทของเพื่อนเก่าสมัยเรียน เขาลงทุนมาดูแลหนูด้วย
ตัวเองเป็นเคสพิเศษเลยละ เอาจริง ๆ คงไม่มีบอดีการ์ดของดาราคันไหนที่
มีไพรไพล์ริต เป็นถึงลูกชายท่านประธาน ดีกรีหนุ่มนักเรียนนอกแบบหนูแน่
ฮึ ๆ ก็อย่างว่าละนะ ซุปตาร์ระดับหนูจะใช้อะไรธรรมดา ๆ แบบคนอื่นได้
ยังไง”

“อ้อหือ ร่ายกาจอีกแล้วนะเรา ใช้งานลูกชายท่านประธานด้วย” กรแก้ว
ยิ้มกว้าง ดูตื่นเต้นกับเรื่องโอ้อวดนี้ตามไปด้วย “พูดขนาดนี้แล้วพี่ชักอยาก
จะเห็นหน้าค่าตาบอดีการ์ดคนนั้นแล้วสิ อยากรู้ว่าหน้าตาจะเร็ดเท่าไพรไพล์

ใหม่”

“เดี๋ยวกี้ได้เห็นคะ ตอนนี้อารมณ์ไปจอตออยู่ เดี๋ยวกี้ตามมา ว่าแต่...”
นางเอกสาวหันมองพรนาราซึ่งยืนก้มหน้าก้มตาอยู่ใกล้ๆ แล้วผิงไป หล่อน
หรือตามองเธออย่างกับจะพินิจว่าใช่คนแน่แล้วหรือเปล่า เมื่อแน่ใจว่าใช่จึง
ถามต่อ “ไม่ทราบว่ามีใครหรือคะ”

“อ้อ ลืมแนะนำไปเลย นี่เจ้าของไรที่อนุญาตให้กองละครของเร
ายืมใช้สถานที่ถ่ายทำนะ”

หันทวิมองเธอตั้งแต่หัวจดเท้า ก่อนกระตุกยิ้มปลอมๆ ให้ และหัน
หน้าไปทางอื่นแบบไม่สนใจจะทักทายอะไรสักคำ

หล่อนจำเธอไม่ได้...ตอนนี้พรนาราไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าควรรู้สึกอย่างไร
เสียใจที่เพื่อนเก่าจำไม่ได้ หรือต้องดีใจที่ไม่ถูกหักในฐานะคนรู้จัก เพราะ
สารรูปเธอตอนนี้ก็ไม่ไหวจริงๆ

“ถ้าอย่างนั้นไปแต่งตัวแต่งหน้าเลยใหม่ เดี๋ยวกี้จะได้มาซ้อมบท”

ดาราสาวพยักหน้าตามคำแนะนำของผู้กำกับ หล่อนกำลังจะเดิน
จากไปอยู่แล้วก็พอดีกับที่ชายหนุ่มคนหนึ่งเดินเข้ามาสมทบ เขาละล้าละลัง
กับการคุยโทรศัพท์เรื่องงานอยู่จึงตามมาช้า ครั้นพอเสร็จธุระเขาก็ไม่รีรอ
เลยที่จะมาอยู่เคียงข้างสาวคนรักโดยเร็วที่สุด

“พี่ชินมาพอดีเลย พี่เคยพบพี่แก้วผู้กำกับละครเรื่องนี้หรือยังคะ”
หันทวิก็ทักมือเรียกชายหนุ่ม และเริ่มต้นแนะนำ “พี่แก้ว นี่พี่ชินคะ คู่หมั้น
ของหนูเอง พอดีหนูยังไม่ค่อยคุ้นเคยกับสถานที่ พี่เขาเลยแวะมาส่งและจะ
อยู่เป็นเพื่อนหนูสองสามวันคะ”

หัวใจของพรนาราเต้นแรงจนแทบจะกระเด็นออกมานอกอก เธอไม่รู้
ว่าทั้งสองฝ่ายแนะนำตัวและพูดคุยอะไรกันบ้าง โสตประสาทของเธอ
ดูเหมือนอื้อดับไปแล้ว เพราะความสนใจทั้งหมดพุ่งไปยังหนุ่มผู้มาใหม่

ชินกฤต...เขามาอยู่ที่นี่จริงๆ ด้วย!

ดวงตาใต้เส้นผมยาวปรกหน้าของเกษตรกรสาวเยิ้มไปด้วยประกาย

แห่งความหวัง ความหวังที่มันเคยถูกลบหายไปแล้วตั้งแต่เมื่อหลายปีก่อน ถูกจุดขึ้นใหม่อีกครั้ง ในที่สุดเขาก็กลับมายืนอยู่ตรงนี้ อยู่ต่อหน้าเธอ...ใกล้ เพียงแค่เอื้อม

“พืชิน...เจ้าชายเดินดินของเธอ เขายังดูหล่อเหลาไม่เปลี่ยนแปลง

ปลายนิ้วของหญิงสาวขยับเล็กน้อย เธออยากจะเอื้อมมือออกไปหาเขาเพื่อทำให้เขาหันกลับมามองเธอบ้าง แต่ก็รู้ว่าคงยาก เพราะในสายตาของเขามีแต่ถนนหนทางที่นั่น ชินกฤตไม่เห็นเธอด้วยซ้ำ จนกระทั่งผู้กำกับต้องเป็นฝ่ายแนะนำ เขาจึงเพิ่งสังเกตเห็นว่ามีตัวตนอยู่ตรงนี้ด้วยอีกคน

“อ้อ เกือบลืมนี่ เจ้าของใครที่ให้เรายืมใช้สถานที่ล่ะ”

ชินกฤตเองก็ไม่ได้แตกต่างจากทุกคนที่มีท่าทีตกใจเมื่อเห็นเธอ แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็รวบรวมสติได้เร็ว เห็นได้จากรอยยิ้มและการทักทายเธออย่างมีมารยาท

“สวัสดีครับ”

นัยน์ตาคู่คมที่เพ่งมองมาทำให้พวงแก้มของเจ้าของไร่ร้อนผ่าว มันแตกต่างจากตอนนั้นหวัดดีมากนัก แม้สภาพของเธอจะแย่ แต่ครั้งนี้...เธออยากให้เขาจำเธอได้จริงๆ เพราะคนอย่างชินกฤตคงไม่หัวเราะเยาะเธอแน่

“เอ่อ...คือว่า...” ก่อนที่จะห้ามตัวเองทัน พรณาราก็เป็นฝ่ายเริ่มต้นบทสนทนา

“ครับ?”

“คือว่าจำ...จำกันได้ไหมคะ”

ราวกับทุกนาทีที่เคลื่อนผ่านไปเฉยๆ พรณาราไม่รู้ตัวเลยว่าเธอฝากความหวังไว้กับคำตอบนั้นมากเพียงใด ยิ่งหวังไว้มาก ยามที่ผิดหวังก็ยิ่งเจ็บมากเท่านั้น

“เราเคยรู้จักกันด้วยหรือครับ”

พออีกฝ่ายตอบมาเช่นนั้น เจ้าของไร่สาวก็ไปไม่เป็น ปลายนิ้วที่ขยับอย่างมีหวังถูกปล่อยทิ้งลงข้างลำตัวด้วยท่าทางท้อเหี่ยว เธอเคยคิดว่าเขา

แตกต่างกันหนวดดี เพราะเขาและเธอเคยใช้เวลาดีๆ ร่วมกัน แต่สุดท้ายแล้วเขาเองก็ไม่ได้แตกต่าง เพราะเขาจำเธอไม่ได้เช่นกัน

“พี่ชิน เราไปตรงโน้นกันดีกว่าคะ เสียเวลามากแล้ว เตี่ยวนานะจะพาพี่ไปแนะนำให้ทุกคนในกองได้รู้จัก” หนวดดีชักชวน คงไม่ยอมให้คู่นั้นเสียเวลาคู่กับหญิงอื่นนานนัก จึงเกาะแขนเขาพลางเร่งเจ้าชุนไปหาที่มงานอีกด้าน

“ขอตัวก่อนนะครับ” ชินกอดขอตัวและเดินจากไปกับดาราสาว ทั้งให้พรนารายืนอยู่ที่เดิมด้วยหัวใจที่ร้าวราน เพราะเธอรู้ว่ารอยยิ้มที่เขามอบให้ นั้นมันไม่ได้มีความหมายอะไรเป็นพิเศษ เป็นรอยยิ้มทางเห็นแบบคนไม่รู้จักกัน

พอคนเราผิดหวังมากเข้า จิตใต้สำนึกก็บอกให้รู้จักซาซิมและเจียมตัว พรนาราเดินคอตกมาหาบิดาซึ่งยังนอนหลับไม่รู้เรื่องรู้ราวบนแคร่และช่วยกันกับส้มโอพาท่านเข้าไปนอนในบ้าน ครั้นเมื่อหญิงสาวลับหายไปไม่ทันไร พันธุกรรมก็เดินมาพอดี เขาเหลียวมองไปรอบบริเวณราวกับหวังว่าจะเห็นใครคนหนึ่งที่เขาคิดถึงยืนอยู่แถวนั้น แต่ก็ไม่พบ

“พี่ท มัวทำอะไรอยู่ มาตรงนี้กับพวกเราสิ ฉันจะแนะนำให้นายรู้จักทุกคน”

เสียงเรียกของหนวดดีดังมาแต่ไกลบอดีการ์ดหนุ่มจึงจำต้องหันหลังและเดินไปสมทบกับอีกฝ่าย คลาดสายตาของพรนาราซึ่งกำลังมองผ่านหน้าต่างออกมาแบบเศร้าๆ เพียงแค่ชั่ววินาที

เกษตรกรสาวต้อนรับแขกอย่างดี เธอเตรียมที่นั่งน้ำลอยดอกมะลิ น้ำอ้อต้ม และขนมขบเคี้ยวเท่าที่จะหาได้ให้ทีมงาน แต่ก็เชื่อว่าทุกคนจะพอใจในการบริการนี้ เพราะยังมีหลายคนซึ่งไม่พอใจกับของที่เธอจัดมาให้ นางเอกสาวของกองละครอ้างว่าดื่มกินสิ่งที่เธอเตรียมไว้ให้ไม่ได้ หล่อนต้องการดื่มน้ำผลไม้สดๆเย็นเพื่อสุขภาพเท่านั้น ทำให้ส้มโอต้องวิ่งหน้าแห้ง

มาขอความช่วยเหลือจากพรนารา เพราะรับมือกับดาราสาวไม่ไหว

“คาดหวังมากไปหรือเปล่า ที่นี้จะไปหาเครื่องทำน้ำผลไม้สกัดเย็นได้จากที่ไหนล่ะ” พรนาราสายหน้าระหว่างที่กำลังสาละวนกับการจัดข้าวของในครัว

“หนูบอกไปแล้วว่ามีๆ แต่พื้กะลือเอาให้ได้ แล้วพื้กะมาเคียดให้หนูอีก หนูละหนอยเด้ (หนูก็บอกไปแล้วว่าไม่มีๆ แต่เขาก็จะเอาให้ได้ แล้วยังมาโกรธใส่หนูอีก หนูละหงุดหงิดจัง)”

“นั่นส้มโอไปถามเธออีกครั้งสิว่า เปลี่ยนเป็นน้ำผลไม้คั้นสดแทนได้ไหม ถ้าแบบนั้นเราพอจะหาให้ได้”

ส้มโอพยักหน้าแล้ววิ่งกลับไปถาม ไม่ถึงสองสามนาทีต่อมาก็วิ่งมาให้คำตอบ

“พื้เนบอกว่าได้ แต่ขอเป็นผลไม้ออร์แกนิกปลอดสารก่อนนะคะ (เขาบอกว่าได้ แต่ขอเป็นผลไม้ออร์แกนิกปลอดสารเท่านั้นค่ะ)”

เจ้าของไร่ผ่อนลมหายใจ แม้จะหน่ายใจอยู่ไม่น้อยแต่อย่างไรก็ต้องว่าตาม เพราะในฐานะเจ้าบ้านเธอต้องรับรองแขกให้ดีที่สุดในบ้านก่อนเพื่อนบ้านนำส้มเขียวหวานปลูกเองมาฝากให้เธอเป็นกิโลฯ เธอจึงใช้มันแก้ปัญหาคราวนี้ได้ เพราะผักผลไม้ในหมู่บ้านนี้ปลูกแบบเกษตรอินทรีย์ปลอดสารกันอยู่แล้ว หญิงสาวนำผลส้มมาคั้นเป็น ‘น้ำนางเอก’ แล้วรินใส่แก้วใบที่ดีที่สุดในบ้านและจัดการยกไปให้นันทวดิตด้วยตนเอง เพราะส้มโอพบว่าไม่อยากออกไปหาแม่นางเอกคนนั้นแล้ว ดูท่านี้ล้นนอกจอโทรทัศน์ของหล่อนคงทำให้แฟนคลับอย่างส้มโอผิดหวังและชขาด

พรนารานำน้ำส้มคั้นไปให้ดาราสาว นันทวดิตกำลังนั่งให้ช่างแต่งหน้าอยู่ในเต็นท์โดยช่วงกับการอ่านทวนบทไปด้วย เมื่อเหลือบเห็นเจ้าของไร่มาพร้อมกับแก้วน้ำส้ม หล่อนก็กระดิกนิ้วนิดหนึ่งเป็นเชิงเรียกให้เข้าไปเสิร์ฟถึงมือ

“ขอบคุณ ไม่มีเหลือหรือ”

“หลุด?”

“ตีแบบนั้นลิปสติกก็เลอะแยะนะสิ ป้าไม่มีหลุดให้หรือคะ”

ยิ่งกว่าการถูกเพื่อนรุ่นเดียวกันเรียกว่า ‘ป้า’ ก็คือการที่นั่นทวดตีปฏิบัติต่อเธอราวกับคนรับใช้นั่นละ พรนารานึกขอบคุณเส้นผมยาวที่ปรกหน้าปรกตาเธอเอาไว้จริงๆ เพราะมันช่วยอำพรางสีหน้ากลิ่นไม่เข้าคายไม่ออกในสถานการณ์นี้ได้เป็นอย่างดี

“ไปใช้คุณเขาทำไม่ละ ยายเด็กคนนี้นี่ เดี่ยวพี่หยิบให้เองก็ได้ เอ้า นี่หลุด ทีมงานเรากี่มี” ไตรทศเข้ามาแก้ปัญหาก็ให้

แต่ขึ้นชื่อว่ำนั่นทวดแล้ว มีหรือจะมีแค่ปัญหาเดียว พอหล่อนใช้หลุดที่รับมาจากผู้จัดการดูตูดซิมน้ำส้มแล้วก็หันมาสั่งพรนารอีก

“รสชาติดีนะ ขอแบบนี้อีกสองแก้วนะคะป้า พอตูดอยากให้คุณหันกับบอดีการ์ดได้ซิมด้วย” ว่าแล้วก็พยักพยัดไปทางชินกฤตที่นั่งไขว่ห้างอยู่ภายในเต็นท์ด้วย เขาไม่ได้เงยหน้าขึ้นมองมาทางนี้เพราะมัวแต่จดจ้องโทรศัพท์มือถือเพื่อเทรตหุ่นอยู่ ส่วนบอดีการ์ดที่กล่าวถึงเธอก็ยังไม่เห็นตัวเลยด้วยซ้ำ เพราะดูเหมือนจะยังติดอยู่ในวงล้อมของทีมงานสาวๆ ที่พากันรุมถามไถ่อยู่ไกลๆ จึงยังปลื้มตัวออกมาไม่ได้

“นานะ ไม่เอา่น่า”

ไตรทศจุกปากใส่ดาราสาวเป็นเชิงปราม แต่หล่อนก็ไม่สนใจ ลอยหน้าลอยตาหันมาถามพรนารา

“ไม่ได้หรือคะ นึกว่าเจ้าของไร่มีหน้าที่ดูแลแขกเสียอีก”

ไตรทศตั้งท่าจะขอโทษแทน แต่พรนารากลับพยักหน้าเป็นเชิงว่าไม่เป็นไร

“ไม่เป็นไรค่ะ อีกสองแก้วใช่ไหม เดี่ยวจัดการให้ค่ะ”

หญิงสาวก้มหน้างุดๆ กลับไปทำน้ำผลไม้เพิ่มตามสั่ง เมื่อกลับมาเธอก็รีบยื่นสิ่งให้ชินกฤต เขามีมารยาทดีกว่าคู่หมั้นหน้อยก็ตรงที่ยังรู้จักยิ้มและขอบคุณ ส่วนนั่นทวดนั่นนอกจากจะไม่ขอบคุณแล้วยังชี้แจงสิ่งเธอซ้ำแบบ

ไม่รู้จักเกรงใจอีกต่างหาก

“อีกแก้วน้ำเอาไปให้บอดี้การ์ดหนูหน่อย เขาอยู่ตรงโน้นแหละ”

“เดี๋ยวพี่ไปเอง ไม่ต้องไปรบกวนคุณเจ้าของไรเขาหรอก” ไตรทศ
เสนอตัว แต่ดาราสาวก็แหงใจหันค้อน

“พี่ไทรนะอยู่กับหนูตรงนี้เลยละ นักแสดงที่เข้าซีนกับหนูยังแต่งตัว
ไม่เสร็จ หน้าพี่คือคอยเป็นคู้ซ้อมบทให้หนู ห้ามไปไหนทั้งนั้น”

ไทรทศมองมาที่พรนาราอย่างไม่แน่ใจ แต่เมื่อเห็นว่าเธอพยักหน้า
ให้เป็นทำนองว่าไปเองได้ เขาก็ยอมปล่อยให้เธอจัดการเรื่องนี้ หญิงสาว
แยกตัวออกมาจากที่พักดาราลแล้วเดินตรงไปยังความวุ่นวายย่อมๆ ที่
ลานดิน เธอเองก็ไม่วุ่นวายเหมือนกันว่าเหตุใดบอดี้การ์ดของนันทวดีจึงพลอย
พอบปสูญๆ ไปด้วย ถึงขนาดที่ว่าทีมงานทั้งแบบสาวน้อยและสาวเหลือน้อย
ต่างพากันมึนงงมึนงงมึนงงกรีดกรีดชวณพูดคุ้ยไม่หยุดหย่อน ทั้งหมดนี้เป็น
เพราะชื่อเสียงของนันทวดีหรือเพราะเจ้าตัวเองกันแน่ก็ไม่ทราบ

แต่จะเพราะอะไรก็คงไม่ใช่ธุระของเธออยู่ดี รีบไปเสิร์ฟน้ำแล้วรีบ
ออกมาตีกว่า พรนาราตั้งมั่นในใจ แต่ในความเป็นจริงทำได้ยากยิ่ง เพราะ
บรรดาทีมงานที่พากันล้อมบอดี้การ์ดคนนั้นอยู่นอกกันอย่างหนาแน่น
มีหน้าซ้ำพ้อเธอขอผ่านทาง แทนที่จะหลีกเลี่ยงให้ดีๆ แม่ยกเหล่านั้นกลับ
เบียดจนเธอเสียหลักล้มไปคลุกดิน

การจับบทต่อหน้าทุกคนก็ว่าแย่แล้ว ที่แย่ยิ่งกว่าก็คือน้ำส้มที่ถือมา
ด้วยดินหกรดดินและบางส่วนหกรดเสื้อผ้าของเธอด้วยนี่สิ พรนาราไม่วุ่น
จะทำหน้าอย่างไรเลย เธอรีบกำหมัดกำตาเก็บเศษแก้วบนพื้น พลังขอโทษ
ขอโทษไปด้วย

“ขอโทษค่ะ ฉันไม่ระวังเอง”

หญิงสาวไม่เห็นหรอกว่าทุกคนกำลังกดดันในความสะพร่าของเธอว่า
อย่างไร รู้แต่ต้องรีบออกไปจากวงล้อมนี้ให้เร็วที่สุด เธอไม่อยากเห็นสีหน้า
ตื่นตกใจราวกับเห็นผีของบอดี้การ์ดยามที่เห็นหน้าเธออีก เพราะวันนี้เธอ

เจอมากพอแล้ว และเธอก็ไม่เหลือที่ว่างให้แก่ความรู้สึกแยะๆ หรือความ
หน่ายใจพรรคนี้ด้วย

อย่างไรก็ตาม บอติการ์ดคนนี้คงเป็นคนดีที่สุดเท่าที่เธอเคยพบมาใน
ช่วงนี้แล้ว เพราะนอกจากจะไม่ได้ต่อว่าเธอ เขายังอุทิศส่ำหามาช่วยเธอเก็บ
เศษแก้วและพยางค์ลูกขึ้นจากพื้นอีก พรนารารู้สึกซาบซึ้งใจจึงอยากจะ
ขอบคุณเขา แต่เมื่อเธอเงยหน้าขึ้นมา เธอกลับเป็นฝ่ายประหลาดใจมาก
เสียเองเพราะใบหน้าของคนตรงหน้าช่างคุ้นตา แม้จะไม่ได้พบกันนาน
หลายปีแล้ว แต่เธอจำไม่ผิดแน่

นี่เจ้าตัวเล็กไม่ใช่หรือ!

เจ้าตัวเล็กของเธอไม่ใช่เด็กหนุ่มเกรดเก๋ตัวเล็กๆ อย่างที่เคยเห็นใน
ความทรงจำอีกแล้ว ตอนนี้อาชีพโตกลายเป็นชายหนุ่มเต็มตัว รูปร่าง
สูงใหญ่กำยำแข็งแรง เขาสูงกว่าเธอมากโข ทำให้เธอต้องแหงนหน้าเพื่อบมอง
เขา แม้รูปลักษณ์ภายนอกจะเปลี่ยนไปตามวันเวลา แต่นัยน์ตาสีน้ำผึ้งคู่นั้น
ยังเหมือนกับที่เธอเคยจำได้...เขาคือ 'พีท' เพื่อนสนิทในวัยเยาว์ของเธอ
นั่นเอง

หัวใจของพรนาราพองโตด้วยความดีใจ เธอมีคำถามมากมายอยาก
จะถามเขา อยากจะถามว่าเขาสบายดีไหม กลับมาเมืองไทยเมื่อไร เขามาอยู่
ที่นี่และกลายเป็นบอติการ์ดของนันทวัตได้อย่างไร แต่คำถามทั้งหมดก็ถูก
หยุดยั้งด้วยความจริงอันโหดร้ายที่ว่า...ถ้าเขาจำเธอไม่ได้ละ

จะมีประโยชน์อะไรที่จะถามคำถามเหล่านี้ หากพันธู์จำเธอไม่ได้
เหมือนกับคนอื่นๆ ละ เธอจะอย่างไร เธอเคยพยายามลองมาแล้วกับ
ชินกฤต แต่เขาก็จำเธอไม่ได้อยู่ดี พันธู์เองก็คงเหมือนกัน พวกเขาแยก
จากกันไปนานหลายปีแล้ว และสภาพของเธอตอนนี้ก็ไม่เหลือเค้าความสวย
น่ารักเหมือนเก่า

ดังนั้นแทนที่จะตั้งคำถามออกไปมากมาย กระทั่งถามว่าจำกันได้
หรือเปล่า พรนาราก็เพียงตัดใจและกล่าวออกไปสั้นๆ แบบคนที่ไม่อยาก

ตั้งความหวังหรือเสียหน้าอีก

“ขอบคุณค่ะ” เธอบอกเขา ทั้งๆ ที่เนื้อตัวมอมแมม รีบปิดมือเขากออกจากการช่วยพยุง “เดี๋ยวจะไปเอาน้ำส้มแก้วใหม่มาให้ค่ะ” พูดเพียงเท่านั้น ก็ก้มหน้างู้ดๆ วิ่งออกมาจากบริเวณนั้น โดยไม่เปิดโอกาสให้พันธุธิ์ได้พูดอะไรด้วยซ้ำ

อันที่จริงเธอก็แค่...ไม่อยากฟังถ้อยคำอันท่างเหินแบบคนไม่รู้จักกัน หรือกระทั่งเห็นอาการตกใจยามที่เพื่อนสนิทเห็นหน้าเธอเท่านั้นละ เธอเจ็บมามากพอแล้ว เธอไม่อยากแบกรับความรู้สึกลบๆ เหล่านี้อีก...ไม่อยากเลยจริงๆ

ครั้นพอเกษตรกรรมสาววิ่งหนีหายไปแล้ว หนึ่งในทีมงานซึ่งยังรุ่มล่อม พันธุธิ์อยู่ก็พยายามปลอบใจอดีตการ์ดหนุ่ม

“อย่าไปสนใจเลยนะคะ คุณพีท เธอเป็นคนแปลกๆ แบบนั้นแหละ”

“ใช่ นึกว่าผีหลอกกลางวันแสดๆ นอกจากหน้าจะแปลกแล้วยังนิสัยแปลกอีก เป็นผู้หญิงที่พิลึกพิลั่นจริงๆ”

คนอื่นๆ เริ่มผสมโรงในการวิจารณ์ แต่แทนที่จะรู้สึกดีใจหรือขอบคุณ ในการปลอบใจนี้ ชายหนุ่มกลับตำหนินักวิจารณ์

“ระวังหน่อยครับ เธอเป็นเจ้าของไร่ที่อุตสาหกรรมให้พวกคุณยืมใช้สถานที่ จะพูดจะทำอะไรก็ควรให้เกียรติเธอด้วย”

“โอ้ คุณพีท พวกเราพูดเรื่องจริงนี่นา”

“อะไรจริงครับ ผมไม่เห็นว่าจะแปลกตรงไหน ในทัศนะของผม คนที่แปลกก็คือคนที่ไม่รู้จักมารยาท ไม่รู้จักกาลเทศะ และไม่ให้เกียรติคนอื่นต่างหาก”

พอถูกสวนกลับนิ่มๆ ทีมนักวิจารณ์จึงพากันหุบปากสนิทและรีบสลายตัวกันไปทันที ปลอบยให้ชายหนุ่มยืนอยู่ที่เดิม ทั้งสายตามองตามเจ้าของไร่สาวซึ่งวิ่งหายไปในบ้านหลังน้อย

“เอื่อยเป็นหยิ่งบ่ (พี่เป็นอะไรใหม่)”

พอกลับเข้ามาในบ้านเพื่อทำน้ำผลไม้แก้วใหม่ พรนาราก็ไม่อาจเลี่ยงคำถามนี้พ้น สัมโอคงจะเห็นสีหน้าและสภาพดูไม่ได้ของเธอจึงได้ถามไถ่ เธอไม่ได้ตอบอะไรน้อง ได้แต่โบกมือเป็นเชิงให้อีกฝ่ายไปจัดการงานของตัวเอง ครั้นพอเด็กสาวออกไปแล้ว เธอจึงมีโอกาสนั่งตามลำพังเสียที

พรนาราคำตัวเหนือโต๊ะด้วยความเหนื่อยอ่อน เพื่อนเก่าของเธอมารวมตัวกันที่นี่ มันเป็นเรื่องที่เธอไม่ได้เตรียมใจมาก่อนเลย ตอนนั้นเธอไม่รู้ว่าควรรู้สึกอย่างไรแล้ว ทั้งตอกใจ ดีใจ สุขใจ และเศร้าใจ ทุกอย่างมันประดังประเดเข้ามาเต็มไปหมด โดยเฉพาะอย่างยิ่งพันธุธิ์...มาคิดๆ ดูแล้ว เธอเองไม่มีหน้าจะดีใจที่ได้พบเขาด้วยซ้ำ หลังจากที่พูดจาร้ายกาจใส่เขาไปตั้งแต่คราวนั้น เธอไม่มีสิทธิ์ทักทายเขาด้วยซ้ำ

ใช่...เธอควรละอายใจบ้าง เป็นแบบนี้ก็ดีแล้วละ ดีแล้วที่เขาจำเธอไม่ได้

หญิงสาวอ่อนลมหายใจ ก่อนหยิบผ้าชุบน้ำสะอาดมาเช็ดทำความสะอาด ใสสะอาดรอยเปื้อนบนเสื้อผ้า ทว่าทำไปยังไม่เสร็จดีก็ได้ยินเสียงเคาะประตูดังขึ้นเสียก่อน เธอหันไปมองตามเสียงจึงเพิ่งเห็นว่าสัมโอออกไปโดยไม่ได้ปิดประตูบ้าน พันธุธิ์ยืนอยู่ตรงนั้น แม้ประตูจะถูกเปิดค้างเอาไว้อยู่แล้ว แต่เขาก็ยังมีแก๊ใจเคาะมันเพื่อขออนุญาตเธออีกครั้ง

“ขอเข้าไปได้ไหม”

เธอไม่รู้หรือว่าเขาต้องการอะไร แต่ก็พยักหน้ารับ แม้เขาจะไม่ได้มีท่าทีตอกใจเมื่อเห็นหน้าเธอก็ตาม แต่ก็ไม่ได้ทำให้เธอรู้สึกกังวลน้อยลงอยู่ดี

“มีอะไรหรือเปล่านะ หรือว่าจะมาเอาน้ำส้ม” เธอพยักพเยตไปยังอุปกรณ์คั้นน้ำผลไม้ที่ยังทำค้างอยู่บนโต๊ะ “ฉันยังจัดเตรียมไม่เสร็จเลย รอสักครู่จะคะ ขอเวลาอีกห้านาที”

ว่าแล้วก็ลงมือคั้นน้ำผลไม้โดยเร็ว โดยพยายามไม่หันไปมองคนตัวโตที่ยืนอยู่ในห้องด้วย ราวกับกลัวว่าเขาอาจจะพูดอะไรร้ายๆ ใส่เธอ แต่

สุดท้ายก็เปล่า เพราะพันธู์ไม่พูดอะไรสักคำ ได้แต่ก้าวเข้ามาข้างในและยืนมองเธอเงิบๆ

“เสร็จแล้วค่ะ”

ราวกับเป็นช่วงเวลาวัดใจ ในที่สุดเจ้าบ้านก็ทำน้ำผลไม้แก้วใหม่เสร็จ เธอถือมันไปส่งให้เขาด้วยมืออันลั่นเทา

“ขอบคุณนะ” เขายืนมือออกมาจับและยกแก้วขึ้นดื่มรวดเดียวหมด “อร่อยมากเลย”

พรนารับแก้วเปล่าคืนมาแล้วค้อมศีรษะเป็นเชิงตอบรับ เพียงคำขอบคุณและคำชมจากเพื่อนเก่าก็มากเกินพอแล้ว เธอไม่เคยคิดฝันว่าจะมีอะไรที่ดีไปกว่านี้เลย

“ดื่มน้ำเสร็จแล้วคุณก็ออกไปได้แล้วมั้งคะ เตี่ยคุณน่าจะจะไม่สบายใจได้ถ้าไม่เห็นบอดีการ์ดอยู่ใกล้ๆ” เกษตรกรสาวพยายามจบบทสนทนาให้เร็วที่สุดแล้วตั้งท่าจะขอตัวออกมา แต่แทนที่จะปล่อยให้เธอเดินผ่านไปเฉยๆ มือใหญ่กลับคว้าข้อแขนบางของเธอไว้

“เธอจะทำแบบนี้ไปถึงเมื่อไร”

“คะ?”

“ฉันถามว่าเธอจะทำแบบนี้ไปถึงเมื่อไร” เขาย้าคำถามเดิม พลิกร่างเล็กให้หันกลับมาเผชิญหน้ากับเขา...เผชิญหน้ากับนัยน์ตาสีน้ำผึ้งคมแต่หวานคู่ นั้น “ใจคอจะแก่ง้งทำเป็นไม่รู้จึกกันอีกนานไหม พอลลี!”

คนถูกเรียกชื่อสะดุ้ง ดวงตาเบิกกว้างเต็มไปด้วยความคาดไม่ถึง

“นาย...” เธอเอ่ยเสียงแหบแห้ง หัวใจที่เคยแห้งแล้งปล้นสุขสดชื่นขึ้นทันตา “นายจำฉันได้ด้วยหรือ”

“จำได้สิ ทำไมถึงคิดว่าฉันจะจำเธอไม่ได้ล่ะ”

“เพราะฉันไม่ได้สวยงามน่ารักเหมือนเดิม ตอนนี้นั้นมันแค่...”

“อย่าพูดแบบนั้น ในสายตาของฉัน เธอยังดูเหมือนเดิมไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงเลย ต่อให้มองแค่ข้างหลัง ฉันก็จำเธอได้เสมอ”

จำได้ทั้งในยามหลับและยามตื่น...เพราะเธอคนนี้เป็นคนที่อยู่ในหัว
ความคิดของเธอ ไม่มีวันไหนที่เขาลืมเธอ

“เธอคือควีนพอลลี่ คือพอลลี่ของฉัน ฉันคิดถึงเธอ”

ขอบตาของหญิงสาวร้อนผ่าวด้วยความตื่นตัน เธอเอื้อมมืออันสั้นเทา
ของตนออกไป หมายถึงตะเป้น้ำพันธุกรรมเพื่อให้แน่ใจว่าคนที่อยู่ตรงหน้า
ตอนนี้มีตัวตนจริง และเธอไม่ได้ฝันไป

“ใช่ ฉันคือพอลลี่ ส่วนนายก็คือ...”

‘เจ้าตัวเล็ก’ ของควีนพอลลี่นั้นไง...เธออยากจะพูดแบบนี้ แต่ยังไม่
ทันได้ทำอย่างที่ใจต้องการ เสียงหัวเราะของบุคคลที่สามก็ดังชัดเจนหวั
ขึ้นเสียก่อน

“ตายแล้วๆ ว่าจะแค้นมาหาที่เข้าห้องน้ำแท้ๆ แต่นึกไม่ถึงเลยว่าจะมา
ได้จังหวะจนเห็นซีนเด็ดแบบนี้”

พรณารำหันไปมองตามเสียง ใจหล่นวูบไปอยู่ตาตุ่มเมื่อเห็นว่าแขก
ผู้มาใหม่เป็นใคร นันทวดีและชินกฤตยืนอยู่ตรงทางเข้าซึ่งประตูยังเปิดค้าง
อยู่ ชินกฤตมีสีหน้าเหมือนคนเห็นผี ส่วนดาราสาวก็มีสีหน้าแบบเดียวกัน
เพียงแต่เพิ่มเติมด้วยรอยยิ้มหยันๆ และอาการตะลึงแบบคนเพิ่งเจอเรื่อง
สนุกที่สุดในชีวิต

“โ๊ะโ๊ะ เธอคือควีนพอลลี่ สาวพอบของโรงเรียนเราคนนั้นนะนะ!”

นั่นคือจุดเริ่มต้นเรื่องบันเทิงของนันทวดี แต่กลับกลายเป็นหายนะ
ของพรณาราโดยแท้จริง!